

Lêgerîn

Insistir en la humanitat és insistir en el socialisme

LA JOVENTUT S'AIXECA!

- 04 Jovent en acció
- 06 El socialisme de la societat democràtica porta a la victòria
- 09 Més enllà de la “Gen Z”: En defensa de l’esperit revolucionari de la joventut
- 12 Dossier: La joventut s’aixeca!
- 14 L’aixecament permanent
- 18 Pòster: Protestes de joves arreu del món

Ressons de resistència 20

I

La comuna de París moderna 23

Z

Imagina l’Impossible 26

D

En memòria de Trvko 29

E

Una història de Rojava 31

X

Crida a escriure’ns 33

Què va passar a la història? 34

Qui som? 35

ESTIMADES LECTORES,

L'antic món està morint, i al nou món se li està fent difícil néixer: ara és l'hora dels monstres." Aquesta cita d'Antonio Gramsci el 1929 podria haver estat escrita avui, ja que descriu impecablement la situació que vivim actualment. Tot apunta al fet que l'anomenat ordre mundial, basat en el dret internacional, ja forma part del passat. Al març, el representant del Kremlin, Dmitry Peskov, reconeixia: "Honestament, ni tan sols jo entenc com podem exigir a respectar les normes i els principis del dret internacional. De fet, ja no existeix més. I quin dret ha substituït el dret internacional? Ningú ho sap realment de moment..." Un discurs recent de Macron sobre les armes internacionals definia el principi cap al qual el nou ordre mundial s'està construint: "Per a ser lliure, has de ser temut. I per a ser temut, has de ser poderós". La crisi existencial a la qual s'enfronta el capitalisme ja no es pot amagar rere una màscara. Les guerres actuals revelen aquesta brutalitat obertament, alhora que els arxius d'Epstein reflecteixen la natura de la mentalitat patriarcal rere aquestes massacres.

En aquesta foscor, els alçaments juvenils dels darrers mesos són esclatxes d'esperança que s'estenen arreu de cada continent. Aquests moviments són una crida per a reprendre la iniciativa i per a trencar amb la paràlisi en què el sistema busca enfonsar-nos. Com podem entendre aquestes revoltes? Quines són les seves fortaleses i debilitats? Quines perspectives existeixen per a aconseguir un canvi a llarg termini? A través d'aquest número, tenim l'ambició d'oferir algunes respostes a aquestes preguntes.

El que queda clar és que alçar-se contra el sistema no és suficient: necessitem desprendre'ns d'ell: materialment i mentalment. No podem acceptar

més servir com soldats, treballadors o buròcrates pels estats i les forces capitalistes que estan duent la humanitat al seu declivi. Hem de construir el nostre propi sistema en paral·lel, posicionant la llibertat de la dona al centre.

"La realització pràctica de la teoria és la comunalització. Una vida lliure i digna només pot ser aconseguida a través de la construcció de comunes en cada esfera de la vida. La genuïna vida lliure de les dones— i, per tant, de la societat—depèn del poder constructiu de les dones i de la comunalització que elles impulsen"

Estem al costat de la joventut retornant als seus pobles a Indonèsia, al costat d'aquells que deixen les seves escoles i feines en protesta contra la guerra a Europa, recolzem a la Gen Z de Madagascar que defensa les fites que tant els ha costat aconseguir, i a la gent jove unint-se a les unitats d'autodefensa a Rojava, estem al costat de la joventut Zapatista que està enfortint la seva autonomia, i al costat d'aquelles persones preparant-se per a tornar a navegar amb les flotilles cap a Gaza.

Construïm juntes l'alçament permanent de la joventut!

Editorial de Lêgerîn

1 Missatge d'Abdullah Öcalan el 8 de març <https://espanol.anf-news.com/mujeres/-58238>

EDITORIAL

JOVENTUT EN ACCIÓ

ARREU DEL MÓN LA JOVENTUT ESTÀ RECLAMANT LA INICIATIVA! AQUÍ RECOPILEM ALGUNES DE LES MOBILITZACIONS QUE VAN TENIR LLOC ENTRE OCTUBRE DE 2025 I GENER DE 2026.

CAMERUN

Les manifestacions a Camerun van començar l'octubre de 2025 a causa de les denúncies de frau polític a les eleccions on Paul Biya, president des de 1982, va ser escollit un cop més com a líder del país, i així va esdevenir el president de més edat del món. Els manifestants van sortir al carrer per a combatre l'autoritarisme de Biya. Les protestes demanaven també la fi de la repressió descontrolada per part del règim.

BULGÀRIA

A finals del novembre de 2025 van esclatar protestes massives a Bulgària, en les quals la ciutadania es va manifestar contra la proposta de pressupostos de 2026, que augmentava els impostos i estava clarament marcada per un caràcter corrupte. El jovent i els treballadors, que van liderar les protestes, també reclamaven millores en la sanitat, un augment dels salaris i més oportunitats de feina. El projecte de pressupostos va ser retirat i Rose Zhelyazkov, el primer ministre en aquell moment, es va veure obligat a dimitir davant la força de l'oposició.

IRAN

A finals de 2025, es van succeir una sèrie de protestes a l'Iran en que la gent demanava al govern mesures per a corregir la inflació. Les protestes van evolucionar ràpidament a una mobilització més nombrosa per a enderrocar al règim islàmic i frenar el col·lapse de l'economia del país, com a continuació de les manifestacions sota el lema *Jin, Jīyan, Azadī* al setembre del 2022. Milers de persones van ser assassinades per la policia durant les protestes.

ACCIÓ INTERNACIONALISTA PER ROJAVA

El gener de 2026, Rojava va ser objectiu d'atacs per part del govern intern de Síria, l'Estat turc i l'ISIS. Milers de persones kurdes es van mobilitzar per a arribar a la regió i la diàspora va organitzar protestes diàries a ciutats fora de l'Orient Mitjà (per exemple a Europa, Canadà, Austràlia...) conjuntament amb companyes internacionalistes. Una important acció va ser la Caravana dels pobles: una gran quantitat de cotxes que, des del nord i des del sud d'Europa, va arribar en pocs dies a la ciutat kurda de Suruç, al sud de Turquia, a 5 quilòmetres de Kobanê, per a pressionar i aconseguir trencar el bloqueig imposat sobre la ciutat.

EUA

Durant mesos la gent als EUA va protestar contra l'ICE, la força especial policial que té com a objectiu segrestar i expulsar immigrants exercint violència i intimidació. El 7 de gener de 2026, l'ICE va disparar i matar a René Good quan fugia d'alguns agents al seu cotxe. Després d'assassinar-la, va haver-hi protestes a més de 100 ciutats. Des d'inicis de 2026, estudiants dels EUA van organitzar centenars de manifestacions i vagues escolars contra l'ICE, amb lemes com "L'ICE cau davant la resistència", "les famílies es quedin juntes", "ICE fora ja!" i "Estem faltant a classe per a donar-vos una lliçó".

UGANDA

Les protestes liderades per la joventut ugandesa van començar quan el president Yoweri Museveni va decidir presentar-se a les eleccions nacionals de 2026, tot i governar el país des de 1986. Museveni i el seu equip de govern es van enfrontar a una forta reacció per part dels joves que reivindicaven millors oportunitats laborals, educació, sanitat i aigua, infraestructures i desmilitarització. La lluita encara avui continua i podem estar davant del canvi polític més gran després de 40 anys de dictadura.

Si vols que compartim les teves accions en el següent número, envia'ns un correu a legerinkovar@protonmail.com amb algunes fotos i informació al respecte. Les joves del món s'estan organitzant i prenent mesures, uniu-vos-hi!

EL SOCIALISME DE LA SOCIETAT DEMOCRÀTICA PORTA A LA VICTORIA

PER ABDULLAH ÖCALAN

UN MISSATGE DES D'IMRALI CAP A LA CONFERÈNCIA INTERNACIONAL
SOBRE LA PAU I LA SOCIETAT DEMOCRÀTICA

*Abdullah Öcalan va enviar aquest missatge des de l'illa-presó d'Imrali per a la "Conferència Internacional sobre la Pau i la Societat Democràtica", celebrada el 6-7 de desembre del 2025 a Istanbul. "Polítics, acadèmics, periodistes, defensors dels drets humans, i parlamentaris que han exercit diverses funcions a països diferents hi van atendre com a portaveus o participants de 19 països dels 5 continents."*²¹

Benvolguts pensadors, estimats companys, preuats delegats, i tota la gent que continua pensant que el socialisme encara és possible;

M'adreço a vosaltres avui des de l'illa d'Imrali sota condicions d'aïllament des de fa 26 anys, en un moment en què ha recomençat un nou diàleg amb l'Estat envers la qüestió kurda en busca de pau i una societat democràtica. Adreçar-me a vosaltres, a la Conferència Internacional sobre la Pau i la Societat Democràtica, en el camí de reconstruir el socialisme, és tant significatiu com rellevant.

Com a Kurds, al llarg dels 52 anys de lluita del PKK, hem completat la nostra lluita per l'existència i la dignitat, i ara entrem en un període en el que una república i una societat democràtiques poden ser reconstruïdes.

El PKK ha completat la seva missió històrica assegurant l'existència nacional de la gent kurda, alhora que ha exposat les limitacions del socialisme de l'estat-nació. El socialisme del segle XXI ha sorgit com una intervenció revolucionària de caràcter negatiu², però no ha aconseguit oferir una alternativa duradora. Pels anys 90, en una època en la que la majoria de la gent s'estava allunyant del socialisme, vaig dedicar tota la meua vida a reconstruir aquesta esperança, declarant que "insistir en el socialisme és insistir en ésser humà". Malgrat els sacrificis enormes, aquesta lluita ha esdevingut un llegat que s'ha enriquit a través de crítica teòrica i pràctica. Honorar i tenir com a propi aquest llegat requereix transformar el socialisme d'un mer record a una força social viva que bat als cors de la gent. La tradició socialista a la història s'ha d'entendre com un llegat destinat a construir tant la pau com una societat democràtica, i el camí a seguir passa per assumir les responsabilitats internacionalistes, tant en la teoria com en la pràctica.

Malgrat que socialistes utòpics i marxistes han ofert crítiques exhaustives del sistema capitalista hegemònic des del segle XIX, no han aconseguit desenvolupar una línia decisiva amb resultats concrets. El capitalisme d'avui en dia no és una

simple crisi, s'ha convertit en una malaltia que amenaça la supervivència de l'ésser humà. El monopoli de la violència en la forma de l'estat-nació juga un rol clau en aquest col·lapse.

Així com el capitalisme no pot ser explicat només a través dels seus motius econòmics, els fracassos dels moviments socialistes no es poden explicar només per la repressió capitalista. Els errors històrics i contemporanis també han estat decisius.

Les meves crítiques al Marxisme s'han d'entendre correctament. No culpo a Marx; en la seva era, la història no s'entenia tal com es fa avui, no hi havia crisi ecològica, i el capitalisme encara estava creixent. Tot i així, Marx va ser un pensador caracteritzat per un profund qüestionament de si mateix i per la seva valentia intel·lectual. Va percebre la importància de l'alliberament de la dona, encara que només s'hi va aproximar superficialment, al·legant que, una vegada superada l'explotació econòmica, l'opressió de gènere es dissoldria naturalment. La seva temptativa d'interpretar la història social exclusivament a través de la classe, i la seva anàlisi insuficient de l'estat i l'estat-nació, van portar cap a greus conseqüències. Alhora que ressaltava aquestes crítiques, m'agradaria insistir en el meu profund

respecte pels esforços de Marx i no tinc cap dubte sobre la seva sinceritat, noteu que distingeixo el Marxisme de Marx per ell mateix. Quan critiquem el Marxisme i l'actual socialisme en algunes qüestions fonamentals, el que sentim— com a socialistes— és l'esperit de l'autocrítica des de dins.

Les forces antisistema han revisitat el materialisme històric de forma que s'alinei amb la realitat de la societat humana. És essencial entendre que el capitalisme no va “descendir del cel” el segle XVI, sinó que les seves arrels es troben en els 10-12 milers d'anys d'evolució de la civilització que va començar en la Baixa Mesopotàmia.

Els jaciments arqueològics com Göbekli Tepe i Karahantepe van aportar llum en aquest origen històric. Per aquest motiu, em sembla més precís definir el sistema de civilització existent com un “sistema d'extermini social basat en les castes”. Les troballes arqueològiques i antropològiques

mostren que les castes d'homes caçadors, a través del desenvolupament de les tècniques per a matar, van suprimir i esclavitzar les comunitats clàniques centrades en les dones. Això marca la ruptura més profunda en la història humana— sens dubte, una gran contrarevolució que va donar forma als desenvolupaments següents de la civilització.

Entendre el capitalisme des d'aquesta llarga perspectiva històrica permet realitzar anàlisis més reveladores. Aquest sistema no aprofundeix únicament contradiccions internes socials; sinó que també amenaça l'extinció de les espècies humanes produint armes químiques i nucle-

ars que poden aniquilar el planeta, contaminant el medi ambient, saquejant les riques de natura tant de sobre com de sota la terra. Oferir a la humanitat una nova anàlisi del capitalisme fundada en aquesta realitat és un dels deures essencials de la comunitat internacional.

Necessitem examinar la història dels oprimits a través de la perspectiva de la comuna, que va sorgir, abans de res, com una formació d'autodefensa. Això requereix veure les comunitats tribals primerenques, com els inicis de la comuna, i adoptar una perspectiva històrica fins al proletariat d'avui en dia— i tots els grups oprimits.

Assemblea del Soviet de Petrograd, 1917

En aquesta base, afirmem que la història no pot ser reduïda únicament a la lluita de classes. Mentre que la lluita de classes és, sens dubte, part d'ella, és més precís llegir la història com un procés de relació i conflicte entre el desenvolupament comunal i anticomunal dels darrers 30.000 anys.

Anticipo que aquesta conferència, també a través de les anàlisis teòriques que he oferit aquí, acollirà debats importants que poden contribuir al desenvolupament d'una nova perspectiva de programa polític i organització. En aquest procés, el mètode fonamental és el materialisme dialèctic. No obstant,

s'han de superar alguns excessos de dialèctica clàssica. Hem de veure les contradiccions no com pols oposats destinats a eliminar-se l'una a l'altra, sinó com fenòmens socials que també es mantenen i se sustenten a si mateixos. Per tant, sense comuna, no existiria cap estat; sense la burgesia, no existiria el proletariat. Així, la contradicció no s'ha d'abordar amb una lògica d'aniquilació, sinó a través d'una perspectiva històrica transformativa.

Els desenvolupaments científics mostren que el mètode dialèctic encara és una eina efectiva per l'anàlisi social, sempre que no es tracti com un absolut. En aquest marc, actual-

itzar la dialèctica de la comuna-estat i de la classe-estat és imperatiu. La caiguda del socialisme real del segle XX es va deure a la incapacitat d'interpretar la dialèctica històrica correctament: el socialisme centrat en l'estat va prendre el control de l'estat, només per acabar sent derrotat per aquest. Lli-

gant el dret de les nacions a l'autodeterminació a l'estat-nació, aquest va trobar-se confinat en els límits de la política burgesa. El concepte d'un “estat-nació proletari” no va fer més que reproduir la mentalitat estatista.

Interpretant aquesta realitat correctament, exposo el següent: el socialisme de l'estat-nació porta a la derrota, mentre que el socialisme de la societat democràtica porta a la victòria. Avui, ha arribat el moment d'avançar cap a l'emancipació democràtica sobre la base del socialisme de la societat democràtica.

En aquest camí, continuo amb la

convicció que guanyarem en la reconstrucció, no a través de l'estat, però a través del paradigma d'una república democràtica i una nació democràtica fundada en els principis de la llibertat de la dona, l'ecologia i la societat democràtica.

Aquesta consciència ha renovat el nostre moviment ideològicament i políticament, ha revitalitzat el seu dinamisme organitzatiu, i ha arrelat en la societat— permetent el desenvolupament d'un programa socialista capaç de respondre a les necessitats del segle.

La relació entre el socialisme democràtic i l'estat també s'està reformulant dins del context de pau i procés de resolució. Defineixo la meva relació amb l'estat com una relació de democratització. El concepte de república democràtica requereix que l'estat no funcioni com un poder diví situat sobre la societat, sinó com una estructura operant dins del marc d'un contracte democràtic fet amb la societat. A través d'una estratègia de política democràtica, és possible aconseguir canvis i transformacions de l'estat i reconstruir la societat en fonaments democràtics.

Assentar aquesta estratègia en la llei donarà una base duradora de pau. La llei és un mecanisme que garanteix i equilibra la relació democràtica entre l'estat i la societat, servint com un instrument que prevé la violència. Alhora, institucionalitzarà l'establiment, la legitimitat i la reconstrucció de la república democràtica. En rel-

ació, un dels arguments estratègics clau que he proposat és el concepte d'integració democràtica i el seu marc legal. El dret d'integració democràtica, en què normes legals es reconfiguren en benefici de la societat mitjançant normes individuals i universals, juntament amb els drets col·lectius, ha de basar-se en els tres principis fonamentals següents:

- Una llei del ciutadà lliure
- Una llei de pau i societat democràtica
- Lleis de llibertat

El dret d'integració democràtica no només transformarà l'estat en un Estat normatiu², sinó que també permetrà institucionalitzar les fites socials, fet que permetrà a la societat fer realitat la seva llibertat. El procés de la "Crida per la Pau i la Societat Democràtica" que vaig llançar és, per si mateix, un procés de diàleg. En una regió com la d'Orient Mitjà— definida per una complexitat d'ètnies, religions i sectes— es pot aconseguir molt a través del diàleg democràtic i la negociació. A més, crec que un socialisme significatiu es pot organitzar, no a través d'un mètode revolucionari violent, sinó a través d'un sistema positiu de

construcció i existència— un que prengui forma a través del diàleg democràtic.

Sense un diàleg democràtic, comprensiu i profund, és difícil pensar que el socialisme es pot construir, o que podria resistir si es construí.

Lenin també ho va dir: "Sense una democràcia inclusiva i avançada, el socialisme no es pot construir".

Amb aquests pensaments i determinació, us desitjo de nou una conferència exitosa, i us faig arribar salutacions cordials, i tot el meu afecte.

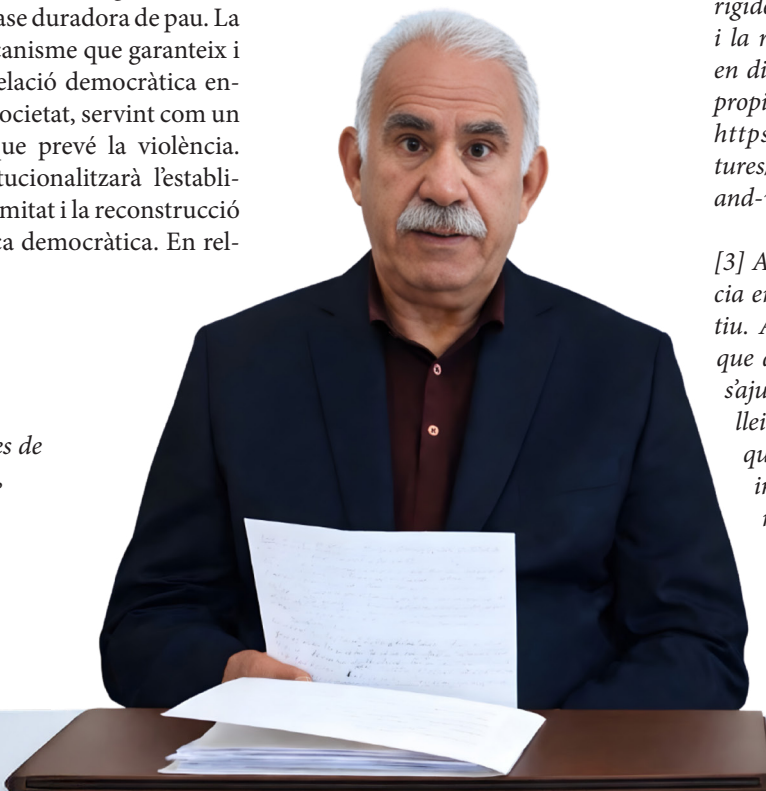
Abdullah Öcalan
06.12.2025, İmralı Island

[1] *Declaració final de la Conferència Internacional sobre la Pau i la Societat Democràtica* <https://www.demparti.org.tr/Images/UserFiles/Documents/Editor/2025/final-declaration-of-international-peace-and-democratic-society-conference.pdf>

[2] "Una revolució negativa és la rígidesa, les actituds conservadores i la resistència al canvi que sorgeixen dins dels partits, institucions i els propis moviments revolucionaris." <https://english.anf-news.com/features/negative-revolution-what-it-is-and-what-it-is-not-82505>

[3] *Abdullah Öcalan fa una diferència entre l'estat normatiu i l'anormatiu. Això descriu les forces en l'estat que actuen de forma encoberta i no s'ajusten a les normes—, és a dir, les lleis i reglaments d'un estat—, sinó que persegueixen els seus propis interessos, aprofitant-se de l'"Estat normal" pels seus propis fins.*

Abdullah Öcalan des de
l'illa-presó d'Imralı,
febrer de 2026

MES ENLLA DE LA "GEN Z" EN DEFENSA DE L'ESPERIT REVOLUCIONARI DE LA JOVENTUT

PERSPECTIVA DE LES
DONES JOVES
INTERNACIONALISTES

La Generació Z, un grup reconegut de nens i adolescents que són constantment el centre d'atenció.» No passa ni tan sols una setmana sense un nou titular estigmatitzant-nos. Nosaltres som titllats com a mandrosos, fràgils, i addictes als telèfons mòbils. El sistema de govern realitza grans esforços per a modelar i controlar la nostra consciència col·lectiva, bombardejant constantment la societat amb discursos opressius. Aquests discursos estan dissenyats per a distreure'ns de la nostra pròpia consciència alternativa i lligar-nos a l'estatus quo.

Quina funció compleixen les narratives com les de la Generació Z? Si abordem aquestes teories no només com a objectes passius d'estudi, sinó com a joves revolucionàries, hem de preguntar-nos: la categoria «Generació Z» reflexa realment la nostra realitat o és simplement una eina per a confinar-nos i limitar-nos?

TEORIA GENERACIONAL I DE LA GENERACIÓ Z

La teoria generacional es basa en la premissa que la història segueix un ritme. D'acord amb aquesta teoria, les societats travessen cicles recurrents determinats per les successives cohorts d'edat. Es diu que cada generació desenvolupa una mentalitat pròpia, modelada per les condicions polítiques i culturals amb les quals va creixent. A mesura que una generació envellaix i una altra arriba a l'edat adulta, sorgeix suposadament una nova fase històrica. El canvi no es presenta com a resultat d'una lluita organitzada, sinó com el gir automàtic d'una roda històrica. A primera vista, això sembla convincent. La joventut s'ha situat repetidament en el centre de les ruptures històriques. Malgrat això, la

teoria generacional redueix aquest paper a un ritme estructural. El que podria ser una intervenció política conscient es planteja com un gir automàtic d'una roda històrica.

En aquest context, la «Generació Z» fa referència a qui ha nascut entre el 1995 i el 2010. Se'ns descriu com a la primera generació totalment digital, modelada pels telèfons intel·ligents, les xarxes socials, la inestabilitat econòmica, la crisi climàtica i la pandèmia. Se'ns considera experts en la tecnologia i com a persones permanentment connectades. Se'ns descriu com a socialment progressistes, preocupades per la justícia climàtica i la igualtat de gènere. Malgrat això, quan ens mobilitzem, la nostra claredat es titlla d'idealisme ingenu o d'extremisme. També se'ns diu que som fràgils. L'augment de l'ansietat i la depressió s'atribueix a factors individuals, en lloc de vincular-se a la guerra, el deute, la feina precària i el col·lapse ecològic. I potser el més persistent és que se'ns acusa de mandra, com si rebutjar l' explotació fos un defecte del caràcter i no una resposta racional a la injustícia sistèmica.

A simple vista, les categories generacionals semblen neutrals. En realitat, simplifiquen la complexitat històrica. Els marcs conceptuals, derivats en gran manera de contextos angloamericans, s'exporten com a models universals, fent omissió de les classes socials, les històries colonials i les realitats polítiques d'arreu del món. El resultat és la despolítització. Si les generacions es limiten a seguir un guió, la joventut deixa de ser un subjecte històric. La repetició constant d'etiquetes – mandroses, sensibles, radicals – modela la percepció que tenen de si mateixes. Les narratives no es limiten

a descriure a la joventut: intenten definir-la i disciplinar-la.

L'ESPERIT REVOLUCIONARI DE LA JOVENTUT EN LLOC DE LA «GEN Z»

I, malgrat això, sota les distorsions s'amaga una veritat: quan la joventut entra a la història, la història canvia. No pels cicles místics, sinó perquè la joventut ocupa una posició social distintiva. Per a entendre la joventut com a categoria social hem d'entendre també la història de la societat per si mateixa. La societat no és estàtica; es mou a través d'escenaris de transformació. El canvi i desenvolupament són les característiques més fonamentals. La joventut, per la seva pròpia natura, encarna aquesta dinàmica. La joventut representa la vitalitat de la naturalesa social. És inquieta, rebutja el confinament. Busca fer escoltar la seva veu als espais més recòndits. És energia que difícilment s'esgota. La seva actitud enfront de la vida és de qüestionament i recerca. El temps de la joventut és comparable amb la primavera dins el calendari anual. Com la natura es transforma a la primavera, la vida humana en la joventut és una temporada de canvi. Tot sembla possible; res és fix.

Ser conscient d'aquest paper és decisiu. Sense la consciència d'aquesta missió històrica, la joventut pot ser absorbida i neutralitzada. Una joventut que no és conscient de la seva funció social no pot ser lliure ni autònoma. Per tant, una identitat juvenil ben definida és una condició fonamental per a una vida lliure.

Les definicions elaborades fins ara sobre la joventut, com la narrativa de la Generació Z, s'han vinculat en gran manera als rols que els atribueix el sistema dominant. Els governants han inventat tota una sèrie de termes – rebels, irresponsables, apolítics, extremistes, consumistes – no per a comprendre a la joventut, sinó per a neutralitzar-la. Saben tan bé com nosaltres que qui es guanya a la joventut, es guanya a la societat. Una joventut sotmesa al sistema garanteix el futur del sistema, perquè la joventut significa el futur. Per aquesta raó, la joventut sempre ha ocupat un lloc especial en les lluites històriques. Ha exercit papers pioners en moments de desenvolupament social. Allà on les societats s'havien mostrat obertes al canvi en lloc d'aferrar-se a l'estancament conservador, la joventut s'ha convertit en la força de transformació activa i eficaç.

Al mateix temps, la història mostra que la joventut pot ser manipulada i mobilitzada per fins reaccionaris. El seu dinamisme pot servir per a l'alliberament o la dominació, depenent del seu nivell de consciència i organització. Per tant, la qüestió no és si la joventut té el seu poder, sinó a quins interessos es dirigeix aquest poder. Els aixecaments actuals – com els del Nepal, Bangladesh, Madagascar, Indonèsia, Kènia, Marroc i altres països – demostren que la joventut continua emergent com a un actor decisiu. Les joves com Deniz Ciya ho han demostrat amb les seves vides. Aquests aixecaments no són simples manifestacions del caràcter generacional. Aquests «aixecaments de la Generació Z» són expressions d'una força social que s'enfronta a la crisi estructural inherent al sistema actual.

Defensar l'esperit revolucionari de la joventut significa

aprofundir en l'organització. Els aixecaments espontanis revelen vitalitat, però una transformació duradora requereix claredat ideològica, internacionalisme, lideratge democràtic i un compromís amb la llibertat de les dones com a pilar fonamental. Sense aquests elements, l'energia juvenil està en perill de fragmentació. Les recents revoltes juvenils – ja sigui en forma de protestes per la justícia mediambiental, moviments laborals o aixecaments contra els governs autoritaris – són la prova que la joventut de tot el món no només està responant a un conjunt de circumstàncies, sinó que està rebutjant de manera conscient i col·lectiva les narratives que pretenen definir-la. Per tant, és crucial analitzar el que ha succeït i extreure lliçons d'aquestes protestes, especialment en el context de construcció d'un confederalisme democràtic juvenil global. Perquè el poder dels moviments juvenils està interconnectat, malgrat la distància geogràfica.

En aquest context, el terme Gen Z també té potencial de reivindicació: en aixecaments com els del Nepal i el Marroc, s'ha aprofitat tant per a enfortir els moviments revolucionaris locals com per a forjar vincles amb la joventut en lluita de tot el món, revifant així una consciència juvenil col·lectiva.

LA PERSPECTIVA DE LES DONES JOVES

En el marc d'aquesta lluita, el paper de les dones joves és imprescindible. El sistema explotador capitalista dona una missió peculiar: no tenen cap missió. Se les anima a perseguir l'èxit individual, la conformitat estètica i l'adaptació silenciosa. La seva veu política és trivial; la seva ira s'entén com a patològica. No obstant això, en el nucli de la identitat de la jove existeix un esperit resistent i militant. Porta a dins la vitalitat de la joventut i, també, la memòria històrica de la resistència de les dones. Despertar aquest esperit requereix una organització conscient.

La dona jove ha d'insistir a organitzar la seva educació dins el marc de la perspectiva de la Nació Democràtica – una educació que reforci l'ètica col·lectiva, la consciència històrica i la responsabilitat política. Ha de qüestionar tot el que forma part del sistema actual: els rols que se li assignen, les imatges que se li imposen, els límits que se li tracen al voltant dels seus somnis. El qüestionament, no obstant això, no s'ha de quedar en el que és individual. La seva reacció ha d'estar organitzada. Per tant, correspon a la jove trencar amb la percepció creada pel capitalisme sobre ella i el seu poble. Ha de desenvolupar nous mètodes polítics i formes de participació. Ha d'aportar la seva pròpia creativitat

i naturalesa revolucionària com a força determinant. Quan la dona jove està organitzada, no es limita a defensar-se. Ella transforma completament el moviment de la joventut. Perquè sense la llibertat de les dones com a principi rector, cap esperit revolucionari es pot sostenir. Per exemple, tant la revolució sandinista a Nicaragua com a la Unió Soviètica sota el mandat de Stalin, van demostrar com el domini patriarcal dins del moviment no només es va limitar a les contribucions de les dones, sinó que va socavar la revolució en conjunt. En aquests contextos, la negativa a potenciar el paper de les dones en la revolució va conduir, en la seva última instància, al declivi del socialisme. Les lliçons apreses d'aquests fracassos posen en relleu la importància d'integrar el lideratge de les dones en el cor de les lluites revolucionàries.

LA JOVENTUT ÉS EL FUTUR

Malgrat tot el que s'esmenta de la Generació Z, la joventut no és només un segment demogràfic pel màrqueting. No és només una tendència demogràfica. És l'expressió més dinàmica de la capacitat de la renovació de la societat. Si la característica essencial de la societat és el canvi, llavors la joventut – com a encarnació de l'obertura al canvi – es converteix en el seu component més actiu. Precisament perquè el sistema comprèn el nostre potencial, ens classifica, ens critica i ens humilia. Una joventut despolititzada és la seva garantia de continuïtat. Una joventut conscient i organitzada és el seu major desafiament.

Defensar l'esperit revolucionari de la joventut és, per tant, defensar el futur. Defensar el futur exigeix tenir clar qui ens defineix i per què. Exigeix rebutjar les identitats imposades i construir les nostres pròpies. Exigeix reconèixer que la joventut, conscient del seu paper històric, es converteix en un actor d'avantguarda de la transformació. No som un arquetip immutable en un cicle recurrent. Som una força viva forjada per la lluita i l'organització. No ens limitem a seguir el ritme de la història, sinó que tenim la capacitat de trencar-lo.

Mentre les joves rebutgin la imatge que se'ls imposa i s'organitzin al voltant de la seva concepció de la llibertat, la dignitat i la vida en comunitat, l'esperit de la joventut encara serà indestructible. I mentre aquest esperit es mantingui conscient i organitzat – especialment a través del lideratge i l'alliberament de les joves—, la joventut continuarà sense ser només un objecte de la història, sinó el seu motor.

França, 1968

Kurdistan, 2015

Peru 2025

Kenya, 2025

El nou any comença amb la primavera. La nova vida comença amb la joventut. La joventut és la primavera de la societat.

- Hồ Chí Minh

Corrupció, injustícia social, dominació patriarcal i repressió són alguns dels enemics als quals la gent jove arreu del món s'ha hagut d'enfrontar els darrers mesos. Una protesta rere l'altra, com esclavons d'una cadena, han format una línia que uneix a les joves de tots els continents. La bandera pirata de Luffy, presa del manga japonès One Piece, ha ondejat en centenars de manifestacions i s'ha convertit en un símbol de la unitat juvenil mundial.

Avui ens estem adonant que, per arribar a la victòria, hem d'unir les nostres forces. Sabem contra qui hem de lluitar, què volem destruir. I avui, després de la recent onada de protestes juvenils, també sabem que les victòries són possibles.

Malgrat això, encara no està del tot clar com aconseguir la victòria total sobre l'enemic, com recórrer el camí cap a una forma de vida diferent, com construir un sistema basat en els valors ètics i quins podrien ser aquests valors. En resum, com expulsar l'enemic de les nostres ments i dels nostres cors. Les victòries tenen el risc de ser reabsorbides pel sistema si no aconsegueixen crear nous sistemes funcionals de convivència de forma organitzada i lliure.

Aquest número pretén establir vincles històrics entre les protestes juvenils i oferir una perspectiva crítica que ens pugui ajudar per avançar juntes en la construcció de les revolucions del segle XXI. **Com podem fer que l'aixecament sigui perma-**

nent? O, dit d'una altra manera, com podem garantir que l'impuls revolucionari de les joves no sigui reabsorbit pel sistema capitalista i patriarcal?

Analitzarem el context i l'organització de l'**aixecament juvenil kenia** de 2024, abans de retrocedir en el temps fins a 1968. Destacarem els orígens, l'esperit i el llegat de la primera revolució liderada per joves com a joves, en un esforç per comprendre el passat per a interpretar el present i construir el nostre propi futur.

Avançant ràpidament en la història, coneixerem la història de **les joves de Bakur** (la regió del Kurdistan ocupada per Turquia) i la seva resistència enfront dels atacs de l'Estat turc, en la primavera fa deu anys. Per acabar, centrarem la nostra atenció en el Perú per recordar al **camarada Trvko**, assassinat per la policia amb l'edat de 32 anys durant una protesta.

Dedicarem aquest número a totes les joves, homes i dones, que han caigut en la lluita contra l'opressió i en particular a aquelles que han sigut assassinades per l'Estat en els últims mesos. D'igual manera que en Indonèsia l'assassinat d'un jove repartidor en mans de la policia va reviuire les flames de la revolució, mantindrem aquesta flama ardent en els nostres cors, alimentant-la amb l'odi de la injustícia i l'amor per la vida i la llibertat. Esperem que aquest número ens ajudi en aquesta tasca.

Fins a la Victòria!

L'AIXECAMENT PERMANENT

TRANSFORMAR LA MOBILITZACIÓ EN ORGANITZACIÓ A TRAVÉS DE LA COMUNA

PER ÉMILE MARTI

Setembre 2025, Nepal. Fum, gas lacrimogen, crits, petits grups de joves que es reuneixen i formen una marea humana gegantesca. Una onada imponent s'abalança cap al palau presidencial. La porta es derroca ràpidament: alguns onegen la bandera de «One Piece», la gent grava vídeos per a immortalitzar aquests moments d'alegria.

Començant per Indonèsia i Nepal a l'agost de 2025, i llavors estenen-se cap a Filipines, Madagascar, el Marroc, Perú i Bulgària, hem sigut testimonis en els últims mesos d'una nova fase de lluita juvenil mundial. Els mitjans de comunicació – i les mateixes joves en lluita – han parlat d'un «aixecament de la Generació Z». Com podem entendre aquestes revoltes? Quines lliçons podem extreure de cara el futur?

A través de la identitat de la Generació Z, els mitjans de comunicació han retratat a la joventut actual com alienada en el món virtual, egoista i apolítica. D'aquesta manera, el sistema espera neutralitzar a la joventut abans que ni tan sols pugui suposar una amenaça per a la seva existència. L'objectiu és esgotar el seu potencial revolucionari i crear una joventut paralizada i pacificada, incapaç de pensar o de generar canvis. El capitalisme busca domesticar-nos per a poder explotar-nos millor en benefici dels seus propis interessos, reduint les nostres vides a l'estudi, la feina i la producció.

Això no és res nou: els poderosos sempre han tractat d'atacar i explotar a la joventut, de separar-la de les generacions anteriors i de deslegitimar la seva lluita. En resposta a això, la joventut sempre s'ha defensat i continuarà rebel·lant-se. Des de Katmandú fins a Rabat, les joves s'han aixecat de forma massiva en els últims mesos, reivindicant la identitat d'una joventut en lluita i transformant-la en una força col·lectiva i unificadora.

CRONOLOGIA D'UNA NOVA ONADA MUNDIAL DE JOVES EN LLUITA

En agost de 2018, Greta Thunberg va posar en marxa la lluita pel clima. En qüestió de mesos, les manifestacions van reunir a centenars de milers de

joves en tots els continents. Una nova generació surt als carrers i qüestiona tot el sistema. En 2020 i 2022, els assassinats de George Floyd i Jina Amini desencadenen moviments de masses en els que la joventut desenvolupa un paper d'avantguarda. Les consignes d'aquests aixecaments - «Black Lives Matter» i «Jin Jiyān Azādī»- encara ressonen avui dia. El 2022, les protestes del «Aragalaya» (la lluita) obliguen al president de Sri Lanjān Gotabaya Rajapaksa, a fugir després de només una setmana al càrrec. La joventut es rebel·la contra un sistema en el qual els interessos familiars de qui ostenta el poder prevalen sobre el bé comú. Dos anys més tard, en juny de 2024, la joventut keniana s'aixeca massivament contra un projecte de la llei de finances, que finalment es retira. Al mateix temps, Bangladesh es converteix en l'epicentre d'un aixecament juvenil. Uns mesos més tard, en novembre de 2024, esclata la revolta en Sèrbia, amb els estudiants al capdavant d'un moviment de protesta massiu.

UNA ONADA QUE S'ESTÉN DES D'ÀSIA FINS A EUROPA DE L'EST

Però la seqüència més recent i intensa comença en agost de 2025 a Indonèsia. Aquest cop, el moviment sorgeix al camp, on els grups de camperols es mobilitzen contra una pujada de l'impost sobre la terra. Per primer cop, s'alça la bandera de «One Piece» com a símbol de l'aixecament de la «Generació Z». Si bé aquesta nova fase de lluita comença a Indonèsia, és al Nepal on atreu l'atenció mundial. La contestació online de les joves contra la corrupció de la classe dominant s'havia estès massa, per la qual cosa el Govern decideix bloquejar l'accés a les principals xarxes socials. Aquesta va ser la gota que va fer vessar el got.

El 8 de setembre, les estudiants i les joves treballadores surten als carrers, i a l'endemà el president fuig: s'incendien edificis oficials i seus de grans empreses, i s'assalta el palau presidencial. La intensitat de l'aixecament traspasa més enllà de les fronteres del Nepal. En aquest moment, per a les joves de tot el món, la pregunta és: «Si elles ho poden fer al Nepal, per què no

podem fer el mateix aquí?».

La ràpida victòria al Nepal retorna la confiança i la força a les joves de tots els continents, unes joves a les quals el sistema havien intentat, en va, neutralitzar. En els dies següents, les joves surten als carrers a Filipines, Timor Oriental, Madagascar i el Marroc. Durant els mesos següents, l'onada arriba a Sud-amèrica amb els aixecaments en el Perú, i a Europa amb la caiguda del Govern de Bulgària.

PER QUÈ ES REBEL·LA LA «GENERACIÓ Z»?

“El conflicte generacional pot i ha de resoldre’s en el conflicte social: així es converteix en un factor del moviment i el progrés. Les generacions joves es troben en el moviment col·lectiu la solució a les seves dificultats i, en optar pel moviment, l’acceleren”.

Albert Memmi – Retrat del colonitzat, 1957

La Generació Z és la generació amb nivell educatiu més alt, però també la que s’enfronta a les taxes més altes d’atur i endeutament. Com a joves, ens trobem en una situació en la que construir el present és impossible, i projectar-nos cap al futur sembla igualment inassolible. Les catàstrofes climàtiques i la guerra són realitats brutals que molts de nosaltres vivim en primera persona. Als països del Sud Global, les joves constitueixen la major part de la població: l’edat mitjana en Kènia és de 20 anys, i en el Nepal, de 25.

Abans, el sistema prometia oferir benestar material o reconeixement a canvi de l’explotació. Avui dia, ni tan sols es molesta en mantenir les aparences: no ofereix respostes ni perspectives a les joves. Especialment al Sud, l’únic contacte amb l’Estat es produeix a través de

la seva burocràcia i d’una policia militaritzada. Per a aquells que insisteixen a portar una vida digna, la corrupció de les institucions estatals i la violència del capitalisme es tornen insuportables.

Les xarxes socials amplifiquen i acceleren la gran capacitat de mobilització de les joves, una mobilització que transforma la ira individual en acció col·lectiva als carrers. Més enllà d’aquestes característiques específiques d’aquesta generació, la revolta de la Generació Z és l’expressió més recent de la contínua lluita històrica de la joventut. La joventut és la part més dinàmica de la societat: sempre ha desenvolupat un paper d’avantguarda en el canvi social. Ser jove és una forma d’enfocar la vida: qüestionar-ho tot, buscar la llibertat, estar disposat a donar-ho tot per les idees pròpies!

“Viure sense principis et fa envellir. La joventut implica necessàriament veure’s obligat a viure amb coherència. Quan era petit, solia dir: “Si vius, o ho fas en llibertat o no ho fas”. Vaig rebutjar una vida sense llibertat”¹

Abdullah Öcalan

DIFICULTATS A SUPERAR

L’absència d’idees clares i compartides col·lectivament debilita la Generació Z. Com a nova generació en lluita, hem de desenvolupar el nostre propi model de vida alternativa si realment volem superar la modernitat capitalista. L’anarquisme, el feminisme, els moviments d’alliberament nacional, el marxisme, el leninisme, el maoisme i episodis anteriors de la lluita de classes han creat una història de resistència extremadament important. Malgrat això, com a joves en lluita, necessitem un pensament adaptat al segle XXI perquè els nostres assoliments siguin permanents i sostenibles.

És imprescindible una visió basada en l’alliberament de la dona, la democràcia de base, l’ecologia i la consciència política. Sense resoldre la qüestió del patriarcat, no és possible cap solució radical, ja que el patriarcat és el

ciment sobre el qual s'assenten tots els sistemes de poder. Davant el col·lapse dels sistemes vius, mai ha sigut tan necessari un paradigma ecològic i comunitari.

UNA ESTRATÈGIA COMUNALISTA PER A ASSEGURAR LA VICTÒRIA

“En el passat, la resistència s'exercia amb el fi d'enderrocar el bàndol contrari i establir el mateix domini en el seu lloc. Avui, malgrat això, la construcció precedeix a la resistència. Sempre que existeix la possibilitat, la construcció es porta a terme immediatament. Si es produeix un atac contra ella, un es defensa, resisteix i lluita quan és necessari.”

El Manifest de la Joventut – Moviment Juvenil Revolucionari del Kurdistan.

Igual que en l'època de la Primavera Àrab de 2011, els aixecaments de la Generació Z, són espontanis i, per la manca d'alternativa, règims similars als enderrocats tornen ràpidament al poder. La política avorreix el buit. Els moviments que basen les seves esperances de canvi únicament en l'Estat són ràpidament cooptats: el sistema capitalista està prou ben organitzat per a resistir els canvis de govern i les reformes. La situació en el Nepal i Bangladesh, entre altres països, ho demostra.

Per altra banda, creure que és possible alliberar-se de l'Estat simplement aixecant-se amb armes és una il·lusió perillosa. L'estratègia comunalista obre un camí entre aquests dos focus. Ni rebutjar totalment l'Estat ni una expectativa il·lusòria: son la societat i el seu autogovern democràtic els que estan al centre.

El procés per la pau i una societat democràtica, iniciat per Abdullah Öcalan des de l'illa-presó d'Imrali el 27 de febrer de 2025, és l'encarnació viva d'aquest nou camí cap a l'emancipació, capaç d'inspirar els pobles de tot el món. El diàleg amb l'Estat turc ha posat fi als atacs militars i obre noves possibilitats de lluita, en les quals la societat participa directament en la construcció del seu propi autogovern de base. Els atacs contra la revolució de Rojava en gener de 2026 demostren l'amenaça que aquestes idees suposen en la pràctica pel sistema hegemònic.

A Sèrbia, el ressorgiment dels «Zborovi»- assemblees democràtiques de base- conjuntament amb les mobilitzacions massives constitueix un exemple important.² Pocs dies després de l'enderrocament del Govern, «Gen Z Madagascar» va anunciar en la seva carta fundacional que «la reforma institucional ha de sorgir d'una reflexió col·legiada sobre un nou sistema basat en les necessitats i aspiracions recaptades de les comunitats locals (fokontany/comuna)» i que havia de desenvolupar-se un nou contracte social basat en el principi de Fihavanna³ (tradició malgaixa d'ajuda mútua comunitària).³

A finals de febrer de 2026, en continuïtat amb els aixecaments dels mesos anteriors, la joventut indonèsia organitza el Festival Saba Kampung, sota el lema «Revitalitzar la comuna al mig d'una modernitat imposada». El seu primer objectiu: «rehabilitar els espais de vida com ecosistemes socioculturals holístics». Restablir la funció de l'aldea com a espai de vida democràtic – no només com una ubicació geogràfica – on es puguin practicar activament les relacions socials basades en el gotong royong (ajuda mútua), el musyawarah mufakat (presa de decisions per consensos) i el respecte a la diversitat (una nacionalitat democràtica)». El festival també hauria de «servir com a laboratori de formes de vida alternatives per a la joventut».

Revolta de joves a Antananarivo, Madagascar, 11 October 2025

Sempre que sigui possible, podem començar a construir avui mateix el nou mode de vida des de la base, mitjançant un procés de comunalització. Els aixecaments podem accelerar el curs de la història, però no poden sortir victoriosos sense una construcció lenta i continua que es desenvolupi en paral·lel. Hem de deixar de dirigir les nostres reivindicacions únicament a l'Estat i recuperar la consciència de la nostra pròpia força com a societat organitzada.

PERSPECTIVES PER A UNA REVOLUCIÓ JUVENIL MUNDIAL

En la filosofia grega, el kairós descriu el «moment crític», aquell instant que s'ha de reconèixer i aprofitar quan arriba. També es descriu com un petit Déu alat: quan passa davant nosaltres, o bé no el veiem, o bé el veiem i el deixem escapar, o bé l'agafem i aprofitem l'oportunitat.

L'any 2026 va començar al mateix temps que el segrest de Nicolás Maduro en Veneçuela i l'inici de nous atacs contra la revolució de Rojava. Trump ha amenaçat d'invadir Groenlàndia i Cuba, i Macron va declarar recentment que el període que s'aproxima seria «un mig segle d'armes nuclears». El 28 de febrer va començar una nova operació militar dels Estats Units i Israel contra el règim iranià que, en el moment d'escriure aquestes línies, s'està convertint en una guerra regional que afecta a tots els pobles d'Orient Mitjà. Amb els Estats Units a la capçalera, les forces occidentals han deixat clares les seves intencions pel nou any: llençar una gran ofensiva contra totes les forces – democràtiques o autoritàries – que es neguen a sotmetre's als seus plans imperialistes.

Aquesta situació no demostra la seva força, sinó que reflecteix la crisi existencial que travessa el sistema capitalista. Aquests atacs també posen de manifest la seva por davant la resistència dels pobles. L'aixecament internacional de la «Generació Z» ha creat un nou context: per primer cop des de 1968, les joves en lluita de tot el món tornen a ser conscients que formen part de la mateixa dinàmica de revolta; reivindiquen obertament aquest vincle i el converteixen en una força.

No hem de deixar passar aquesta oportunitat. La idea d'un confederalisme democràtic mundial de la joventut pot transformar aquesta consciència col·lectiva juvenil en una força organitzada.

Combinant la construcció comunalista de base, la confederació de totes les iniciatives existents en un sistema alternatiu i l'internacionalisme entre la joventut de tots els continents, podem convertir-nos en una força capaç d'intervenir i posar fi a la guerra mundial en curs!

Assemblea « Zborovi » a Novi Sad, Serbia, march 2025

- [1] <https://internationalistcommune.com/youth-means-understanding-text-by-abdullah-ocalan/>
 [2] Zborovi, consell de democràcia directa, Serbia: <https://berlingazette.de/the-politics-of-zborovi-councils-direct-democracy-and-the-specters-of-revolution-in-the-balkans/>
 [3] Gen Z Madagascar Charter: <https://drive.google.com/file/d/1f700Tl3kP7SnINvxEXQwksmrSjHHP0o/view>

PROTESTES DE JOVES ARREU DEL MÓN

Hongria 2026

Arran de les acusacions d'abús infantil i altres escàndols del president Viktor Orban, les joves van exigir la seva dimissió mitjançant manifestacions massives.

Sèrbia 2024

Després de l'esfondrament d'una estació de tren, la joventut va sortir al carrer exigint explicacions i demanant fi a la corrupció governamental mitjançant manifestacions i bloquejos massius.

Perú 2025

Després de les protestes antigubernamentals del 2022 i el 2023, i fins i tot sota el nou president, la crisi política va continuar, marcada per la corrupció i reformes injustes. Els joves es van tornar a alçar i el govern va respondre amb una violència policial massiva contra homes i dones joves.

Bulgària 2025-2026

La "Generació Z" de Bulgària va protestar, va forçar la dimissió del govern i va manifestar-se contra la corrupció i les pujades d'impostos el 2026.

Marroc 2025

En resposta a la prioritització del govern a la despesa en esdeveniments esportius per sobre de la despesa social en educació i sanitat, la "Generació Z 212" va organitzar grans manifestacions. Les protestes es van estendre, especialment després que vuit dones morissin a l'hospital durant el part.

Togo 2025

Els joves van fer sentir la seva veu per denunciar la nova llei que permetia al president romandre en el poder indefinidament. A més, la detenció d'un raper va ser la gota que va fer vessar el got, juntament amb la incapacitat prolongada del govern per proporcionar ocupació i un nivell de vida decent a la població.

Aquests són només alguns dels moviments juvenils que han sorgit durant els darrers quatre anys.

Durant els aquests anys, també hi ha hagut aixecaments a Tailàndia, Nigèria, Moçambic, Camerun, Malàisia, França, les Maldives, Paraguai, Mèxic...

RESSONS DE RESISTENCIA

HOMENATGE A LES VÍCTIMES DE LA VIOLÈNCIA ESTATAL EN KENYA

PER GATHANGA NDUNG'U

Escrit per Gathanga Ndung'u, organitzador comunitari i activista de Mathare Social Justice Centre (MSJC) i organitzador polític amb Revolutionary Socialist League – Africa (RSL).

Kènia va aconseguir la independència formalment en 1963. La sobirania tan esperada no va arribar mai, ja que els instruments d'emancipació econòmica, com la terra i les indústries, van romandre a les mans de les potències colonials, conjuntament amb els seus protegits locals, la classe compradora, liderada pel primer president, Kamau Wa Ngegi (àlies Jomo Kenyatta). Aquesta traïció es va produir després d'una de les lluites d'alliberament més sagnants d'Àfrica, lliurada per l'Exèrcit de la Terra i la Llibertat de Kènia (KLFA), també coneguts com els Mau Mau, contra el Govern britànic entre 1952 i 1963. Fins a la data, la terra i els altres recursos s'havien concentrat en mans d'unes poques elits polítiques i els seus aliats, creant una societat altament desigual.

Les protestes de juny de 2024 no van sorgir del no-res. El projecte de llei de finances de 2024 no va ser més que el detonant de més de 120 anys de repressió socioeconòmica i política sistèmica en Kènia. Pels kenians, el 25 de juny de 2024 quedarà per sempre gravat en els nostres cors i les nostres ments. És una petjada indeleble que encarnarà per sempre el valor de les joves kenianes que es van encarregar de canviar el curs de la nostra història com a país. Les joves s'enfrontaven a un mercat laboral en decadència, promeses incomplides i la promulgació de polítiques neoliberals contràries als interessos del poble. A més a més, van ser testimonis de la mala gestió i la corrupció, del menyspreu obert per la Constitució i les lleis, i d'un malbaratament sense precedents dels recursos nacionals, conjuntament

amb l'ostentació desenfrenada de la riquesa per part dels funcionaris públics i de la classe política. Les joves no veien cap mena d'esperança en el «somni lluitador»¹.

Allò que va començar com un malestar i una preocupació ciutadana pel pressupost anual – que pretenia recaptar 2700 milions de dòlars addicionals a través dels impostos – i com a oposició a projectes de llei draconians i opressius, com el Projecte de Llei de Llavors de 2024, que penalitzava l'intercanvi de llavors autòctones, entre altres qüestions, es va convertir en una resistència popular sostinguda per kenians de diferents classes socials, ètnies, credos i generacions.

Les manifestacions del 6 de juny van ser iniciades per membres del Moviment per la Justícia Social i altres organitzadores i activistes de diverses organitzacions que van irrompre en les portes de l'Assemblea Nacional – l'òrgan legislatiu del Govern de Kènia – per a exigir el rebuig íntegre del projecte de llei de finances de 2024. Les manifestants pacífiques, que només anaven «armats» amb ampolles d'aigua, xiulets i pancartes, es van trobar amb una policia implacable que va detenir a desenes d'elles sota acusacions falses d'alternació de l'ordre públic.

Aquest fet va assentar les bases per donar pas a noves protestes setmanals, i el 18 de juny va canviar el rumb d'unes protestes que, fins llavors, havien sigut majoritàriament pacífiques. Aquell dia, les protestes es van allargar més enllà de les 18:00 hores, continuant durant la nit en el districte financer central (CBD) de la capital, cosa que fins al moment era inaudit. Va ser durant aquesta protesta que una de les bales de la po-

#Ruto
Must Go

Dona jove a les protestes de Kenya de 2024

licia va posar fi a la vida del primer màrtir polític de la nostra època, malgrat que estava desarmat. La mort de Rex Masai, un jove que s'havia manifestat en contra del que s'havia convertit en un govern sord a les demandes de la gent, va ser una tragèdia. Masai va perdre la vida en mans del mateix Govern que havia promès reformar la policia i posar final a aquelles interminables i absurdes execucions extrajudicials

Aquesta acció de l'Estat, destinada a infondre por i evitar que més joves s'unissin a la que s'estava convertint en una lluita popular, es va tornar a la seva contra i, en canvi, va desencadenar les protestes massives que es van estendre per tot el país el 25 de juny, les quals van canviar la història política i la trajectòria del país. La seva mort va donar vida a les paraules inscrites en la tomba de Pio Gama Pinto – socialista kenia i primer màrtir polític assassinat pel primer govern de la independència del 24 de febrer de 1965 —: «S'ha apagat una llum. Malgrat això, de l'espurna que ell va encendre sorgeixen mil fars».

El 25 de juny, mentre el Parlament aprovava a tot córrer el polèmic projecte de la llei de finances de 2024 sota la influència de l'Executiu, estava sorgint un moviment popular en els carrers de totes les principals localitats i ciutats de Kènia. Això incloïa

la mateixa ciutat natal del president Eldoret en el combat de Uasin Gishu que ell havia considerat el seu bastió polític.

Un cop més, aquesta valenta resistència

va trobar amb una repressió encara més brutal, que es va saldar amb més de 62 morts, sis d'ells enfront de les portes de l'Assemblea Nacional en mans de franc-tiradors i altres agents de l'Estat. Això va ocórrer després que les joves travessaren heroicament el mur del Parlament per primer cop en la història, avançant amb valentia cap a les sales mentre els diputats fugien a la cerca d'un refugi. Durant aquesta ocupació del parlament per part de les joves, es va sostreure la maça, un objecte que simbolitza el poder legislatiu de l'assemblea. Aquest fet es va convertir en un símbol de com el poble recuperava el poder que se suposava que el parlament havia de representar. Després del 25 de juny, dels segrests, les desaparicions i la tortura de moltes joves activistes es van fer més habituals i l'Estat debilitat se'n va tornar més cruel en els seus intents de reprimir a qui es considerava els «líders», «organitzadors» i «finançadors» dels aixecaments.

UNA PROTESTA IMPULSADA PEL DIGITAL

Va ser la primera protesta en l'àmbit nacional que va arribar a quasi totes les regions del país. També va aconseguir trencar amb les barreres socioeconòmiques, polítiques, religioses i ètniques que durant molt de temps havien creat divisions en l'organització. Amb l'aprofitament del poder de les plataformes digitals, l'Estat es va enfrontar a un moviment amorf que no va poder controlar. Se'l va batejar com «sense líders i sense partits», superant les formes tradicionals d'organització que firen entorn de cabdills tribals i partits polítics, que es veuen fàcilment compromesos. Els seus intents per contrarestar la creixent onada d'activisme digital en les xarxes socials van fracassar estrepitosament, ja que l'educació política i cívica impartida per activistes i joves del carrer semblava arrelar entre les masses. Com a resultat, el Govern va fracassar en la guerra de propaganda contra el seu propi poble.

En 2024, els mems es van utilitzar com a eines polítiques d'activisme, el que va contribuir a generar la massa crítica necessària per a una «indignació nacional» de la que hi havia hagut manca anys anteriors. A través d'aquests mems crítics amb el Govern, es va mobilitzar a milers de joves de tot el país mitjançant plataformes digitals.

#Reject
Finance Bill

Des d'utilitzar mems, vinyetes i caricatures per a criticar el Govern i el president en particular, fins a fer servir vídeos educatius en diverses plataformes. Els materials es van traduir a diferents llengües ètniques per transmetre la informació sobre els diversos punts controvertits del projecte de llei i el seu impacte en la Constitució. D'aquest mode, les joves van aconseguir arribar inclús a poblacions a les quals fins al moment no s'havia arribat. Desglossar la Constitució en un format senzill i comprensible per a la majoria de les kenianes va garantir que la gent, inclús la que pertanyia a aldees, pogués entendre com el projecte de llei afectaria la seva vida quotidiana.

A través de murals, grafitis, recitals de poesia, música, danses i sketches còmics, l'educació popular es va estendre com la pólvora per Internet. Sobre el terreny, les assemblees comunitàries, les protestes locals i les iniciatives d'educació cívica i política es van intensificar en llocs com els matatus, els mercats, les llars i altres espais públics, mentre que les campanyes de propaganda del Govern fracassaven.

Les dones van dur a terme un paper fonamental en l'organització de les marxes contra el feminicidi, que van constituir les primeres protestes a gran escala de 2024. Van ser organitzades per dones joves i nenes en diverses ciutats i localitats de Kènia. Aquestes protestes van contribuir a generar l'impuls necessari per a les manifestacions contra el projecte de llei de finances de 2024, celebrades entre juny i agost. A aquestes manifestacions les van seguir les de les dones Mau Mau, en abril contra els desnonaments il·legals en Mathare després de les devastadores inundacions del 2024, liderades per dones de més de 80 anys que havien lluitat per l'alliberament contra l'Imperi Britànic en Kènia. Aquestes protestes van posar sobre la taula el paper fonamental que van desenvolupar les dones en l'organització de 2024 i en la intensificació de les activitats. Durant les principals manifestacions, les dones també van acudir en gran número a la primera línia per enfrontar-se a les despietades forces policials estatals.

Amb aquests esdeveniments, les joves han canviat Kènia; com va dir un manifestant: «Les coses mai tornaran a ser iguals». Ha sorgit una nova mentalitat: la d'uniques joves que han pres consciència de la seva capacitat d'acció i estan disposades a construir el seu futur i la política del seu país.

En 2026, les joves continuen organitzant-se i mobilitzant-se. Gran part dels esforços s'estan canalitzant cap a l'ampliació de l'educació política i cívica de la població general a través de tots els mitjans de comunicació. Encara que els processos democràtics, com les eleccions i la participació pública, tenen els seus límits, especialment en Estats neoliberals com Kènia, s'ha produït

una enorme mobilització per aconseguir canvis graduals en el lideratge des de la base. Això ha sorgit com una maniobra política tàctica a curt termini, mentre planifiquem estratègicament el cultiu a llarg termini d'una massa crítica i conscient.

EN MEMÒRIA DE LES HEROÏNES DE LES PROTESTES CONTRA LA LLEI DE FINANCES DE 2024 I LES MANIFESTACIONS COMMEMORATIIVES DE 2025

Aquestes victòries no van ser possibles sense una bona dosi de contratemps i un enorme cost humà. Des de l'inici de les protestes, Kènia va perdre més de 61 vides, més de 72 persones van ser segrestades – 29 de les quals continuen desaparegudes el dia d'avui –, 601 van ser ferides i es van portar a terme més de 1376 detencions arbitràries. Durant l'any següent, en 2025, quan vam celebrar les commemoracions de les protestes de 2024, 65 persones van ser assassinades, més de 400 ferides i més de 26 persones van sofrir desaparicions forçades.

Aquestes cicatrius encara seran un recordatori de l'obscuritat passada i del sacrifici humà que va suposar alliberar al nostre país de les urpes de les forces imperialistes i de la seva classe burgesa allunyada de la realitat, que ha governat des de la independència del país. Mentre rendim homenatge a aquestes valentes heroïnes del nostre temps a través de murals, grafitis, cançons, poemes i altres formes de commemoració, el poble de Kènia continua mantenint viva la flama de la revolució. Com afirma Milan Kundera, la lluita de l'home contra el poder és la lluita de la memòria contra l'oblit.

La responsabilitat d'immortalitzar a les nostres màrtirs recau, per tant, en la nostra generació, que ha de garantir que es faci un homenatge col·lectiu a les joves de la generació Z caigués, al mateix temps que mantenim vives les seves aspiracions d'un país millor. Com va escriure Frantz Fanon, cada generació ha de descobrir la seva missió, des d'un relatiu anonim, complir-la o traïr-la. Alliberar el país va ser i continua sent la missió del nostre temps com a joves de Kènia, mentre lluitem per restaurar la justícia social, la democràcia i humanitzar les nostres vides.

En memòria de Rex Masai Kanyike, Eric Shieni, David Chege, Denzel Omondi, Wanjiku i moltes altres kenianes que van perdre la seva vida o que van ser completament desapareguts per l'Estat.

LA COMUNA DE PARÍS MODERNA

COM ES VAN AIXECAR LES JOVES DE BAKUR EN DEFENSA DE LA VIDA COMUNITÀRIA

PER MARCOS PACHECO

Els focs artificials il·luminen el cel amb colors vermells, verds i grocs durant tota la nit. Als carrers s'han encès fogueres a tot arreu i la gent de totes les edats s'han reunit al seu voltant. Moltes d'elles ballen en cercles al voltant de les fogueres al ritme de la música eixordadora que sona pels altaveus. Cada cop que hi ha una pausa en la música, les joves entonen amb les seves potents veus les cançons, que al mateix temps són repetides per la resta.

La concentració més gran de gent es troba a la «Mala Gel», la Cada del Poble, que s'ha inaugurat recentment. Però les veïnes del barri l'anomenen, fent broma, la «Cada de Déu», ja que, igual que en una mesquita, sempre està plena i tot el món entra i surt quan vol. Mentrestant, totes les institucions de l'Estat i dels partits polítics romanen gairebé tancades. En canvi, la gent ve aquí per a resoldre els seus problemes, organitzar-se i donar un cop de mà. Ha esdevingut el nou cor de la ciutat, on s'està redefinint el significat de paraules com política, democràcia i comunitat.

Malgrat tot el soroll i l'activitat, no es veu ni tan sols un policia. Cap d'ells s'atreveria a apropar-se sense el suport d'una gran operació militar. En el seu lloc, grups de joves del

*Membre de les YPS
(Yekîneyên Parastîna Sivîl),
Unitats de Protecció Civil, 2016.*

barri, tant nois com noies, s'alternen per a fer guàrdies rere les barricades que han anat aixecant en els carrers principals. Porten la cara oculta rere mocadors estampats per a protegir la seva identitat, però el seu entusiasme i determinació es noten fins i tot a través d'ells. Les àvies del barri els porten menjar amb regularitat i tota la resta obren les portes de casa seva per deixar-los dormir i descansar quan ho necessiten.

Més tard, aquella mateixa nit, les joves es reuneixen totes juntes i formen una única i enorme columna mentre desfilen per la ciutat. A mesura que avancen, diversos carrers principals queden completament ocupats i tallats al tràfic. Porten pedres i còctels Molotov, que llencen contra qualsevol cotxe de policia que s'atreveixi a apropar-se a elles. Més focs artificials esclaten sobre els seus caps mentre una energia elèctrica passa de cos a cos. En els mesos esdevenidors, moltes d'elles cauran en combat o seran portades presoneres a les inhumanes presons de l'Estat turc. Però aquesta nit els carrers són seus. A les joves audaços, que porten amb elles el somni de totes les generacions anteriors. Aquesta nit aquest és el seu barri. La seva ciutat. La seva terra.

UNA DÈCADA DESPRÉS, ENCARA SENTIM ELS RESSONS DE LA LLUITA EN BAKUR

És el 15 d'agost de 2015 a la ciutat de Cizre, situada en el cor de Botan, una de les regions de majoria kurda que avui es considera part de l'Estat turc. Només uns dies abans, la població de la ciutat, conjuntament amb les ciutats com Şirnexê, Amed i Nisêbîn, havia anunciat el seu autogovern autònom. Això es va produir després que anys de negociacions amb l'Estat turc no aconseguissin arribar a una solució pacífica. Les negociacions es van interrompre quan el Govern va abandonar la taula de negociacions i va tornar els seus atacs físics. Encara que les ciutats kurdes no tenien intenció de separar-se de Turquia, amb aquesta mesura declaren que ja no es reconeix l'autoritat de l'Estat per a decidir el seu destí per elles i que estan recuperant el control de les seves vides. Aquesta iniciativa d'autonomia no va sorgir del no-res. Va ser el resultat d'anys de preparació i organització rere una profunda transformació ideològica en el Moviment d'Alliberament del Kurdistan.

Des de finals del segle XX, el moviment s'ha allunyat dels seus orígens marxista-leninistes i de l'estratègia d'alliberament nacional per a adoptar l'estratègia del «socialisme de la societat democràtica». Inspirat en els escrits del líder kurd i presoner polític Abdullah Öcalan, ja no busca «conquerir l'Estat» ni espera que aquest accedeixi a les seves demandes. Però tampoc

intenta destruir-lo immediatament. En el seu lloc, se centra a organitzar la societat al marge de l'Estat, desenvolupant la capacitat de la societat per a valer-se per si mateixa i permetent que les persones prenguin decisions sobre les seves vides i resolguin els problemes de forma conjunta. Encara interactuen amb les institucions de l'Estat, però només quan això permet ampliar l'espai perquè la societat s'organitzi per si mateixa.

LA CONSTRUCCIÓ DEL SISTEMA COMUNAL

A Bakur (la part nord del Kurdistan situada dins de la frontera turca), aquest procés es va iniciar en 2009 amb la creació de consells en l'àmbit de barri, districte i ciutat, i amb la fundació de comunes en aldees. En aquests, la gent prenia decisions sobre com havia d'organitzar-se la vida i col·laborava amb les representants

d'organitzacions polítiques i de la societat civil per a dur a terme aquestes decisions. Van dividir la seva feina en diferents comitès, que s'encarregaven de qüestions socials, polítiques i ideològiques, així com d'altres relacionades amb la justícia i la diplomàcia. A més a més, es van crear molts projectes i organitzacions per a satisfer les necessitats de la societat: cooperatives de treballadores, iniciatives artístiques i educatives i organitzacions independents de dones i joves, entre moltes d'altres.

Ja que l'alliberament de la dona és un principi fonamental del moviment, aquest va impulsar i organitzar

iniciatives perquè les dones tinguessin la mateixa participació i el mateix poder de decisió que els homes, i aquest esforç va ser un dels principals èxits. Com a part d'això, es va implementar el sistema de copresidència per un home i una dona. Paral·lelament, les estructures autònomes de dones van proporcionar un espai per a trobar les seves pròpies perspectives i construir el seu propi poder, al marge de la influència dels homes. Aquest fet va dotar a les dones d'una gran força a l'hora de participar en les estructures mixtes per a expressar-se i articular els seus posicionaments de manera col·lectiva.

Encara que la forta repressió estatal va dificultar aquest procés, els resultats es veuen clarament, ja que una gran part de la població es va tornar activa política i socialment en la vida de la resta i en les seves comunitats. Cada cop que la policia entrava al barri, la notícia

es difonia ràpidament i la gent es mobilitzava per a enfrontar-los. Cada cop que la policia feia una batuda en una institució i detenia a les responsables, l'endemà més gent acudia a reobrir-la i continuar amb la seva tasca. La gent esperava acabar a la presó tard o d'hora, per la qual cosa s'organitzaven des de dins per a convertir les presons en acadèmies d'educació política.s.

Una de les principals fonts del dinamisme i l'energia d'aquests processos va ser el moviment juvenil. Encara que se les coneix sobretot pel seu paper en les protestes i les accions de protesta, també van prendre la iniciativa en l'organització d'activitats destinades a reviure la cultura kurda reprimida, a organitzar-se contra les activitats dels traficants de drogues i les bandes criminals

en els seus barris, i a formar-se políticament. Les joves comptaven amb els seus propis consells autònoms, però també participaven en els consells generals per a impulsar un canvi radical i l'expansió de la revolució.

LA COMUNA DE PARÍS MODERNA

Amb el fi d'apagar la feroç resistència de la joventut kurda, l'Estat va enviar a l'exèrcit a les ciutats, arrasant pràcticament alguns barris amb les seves bombes i tancs. Malgrat allò, algunes d'aquestes joves van continuar resistint i van aconseguir continuar lluitant durant mesos sota els incessants atacs de l'Estat. Així que, encara que això va suposar un revés per a l'autoorga-

nització de la societat, els exemples de persones com Şehîd Çiyager Hêvî, Şehîd Faraşîn Sidar i moltes altres que van caure màrtirs en aquesta lluita estan inspirant avui a una nova generació de joves a prendre el relleu i continuar la seva lluita.

I encara que aquesta fase concreta de la lluita ha arribat al seu fi, el que va ocórrer en el Kurdistan del Nord va ser una experiència d'autogovern popular a una escala mai vista en el segle XXI. Perquè, encara que la Revolució de Rojava havia tingut lloc tres anys abans, la situació en Bakur era molt diferent. L'Estat turc no havia caigut com en Síria, però encara això el moviment va ser capaç d'erosionar lentament la seva legitimitat al llarg de més de quaranta anys d'organització i, el que és més important, de construir una alternativa real. Va demostrar que aquest model i ideologia podien funcionar en un context modern.

Igual que el moviment kurd va començar com un petit grup de joves universitaris que combinaven la seva profunditat ideològica amb la militància de la joventut, les lluites socials del segle XXI s'han caracteritzat per grans mobilitzacions populars de joves en èpoques d'agitació social. Ja no es limiten a les fàbriques sinó que el seu principal espai de lluita és l'esfera pública, les places i les ciutats. Però continua plantejant-se la pregunta: I ara què? Com podem convertir aquests esclats temporals en un canvi a llarg termini?

Aquí és on l'experiència de Bakur pot mostrar-nos el camí a seguir. Mentre que molts moviments socials es troben atrapats entre les necessitats d'aconseguir avenços concrets i la dificultat d'enfrontar-se a la violència de l'Estat sense comprometre els seus ideals i objectius socialistes, les joves de Bakur van aconseguir sortir d'aquest punt mort. Així que, encara que no van poder superar per complet tots els reptes als quals es van enfrontar, el que van aconseguir demostra que aquest camí pot oferir esperança a l'actual generació de joves que busquen una llum que les pugui guiar en mig de l'obscuritat en la qual ha caigut el món. Avui la lluita continua en Bakur i en totes les parts del Kurdistan. Cada sacrifici que es va fer constitueix la base de nous desenvolupaments ideològics i pràctics que s'estenen a tot arreu. Igual que els esdeveniments de la Comuna de París van inaugurar el període del socialisme «clàssic» que va durar fins a la caiguda de la Unió Soviètica, també la «Comuna de Bakur» i la Revolució de Rojava han inaugurat la lluita per un nou socialisme en el segle XXI. **Un socialisme liderat per les dones i les joves militants de tot el món i que s'estén allà on van.**

IMAGINA L'IMPO

UNA HISTÒRIA DE LA REVOLUCIÓ DEL 1968

PER TERESA COPPOLA

Qui són els joves de 1968? Quines similituds hi ha entre aquest moment i els temps en què vivim avui? Com podem reimaginar un món diferent, fins i tot quan sembla impossible? Si ens fixem en la joventut al llarg de la història, aquesta és sens dubte una part de la societat que impulsa l'acció a llarg termini¹. Dins d'aquest corrent que encara flueix avui volem descobrir els mecanismes de la història que van ser crucials i que van traçar una direcció diferent. El nostre objectiu és trobar i donar forma a les claus capaces de desbloquejar els engranatges del nostre temps, per tal de trobar una sortida al caos.

L'any 1968 té lloc en una conjuntura de la història mundial. Després d'emergir devastats de dues guerres mundials i d'un colonialisme sense restriccions, els estats-nació del món decideixen obrir un període de pau. No obstant això, aquesta pau no es va estendre al sud global. La llibertat promesa pel neoliberalisme va ennuvoliar un costat del món com l'opi i va transformar l'altre costat en un infern viu. El Congo, Vietnam i Sud-àfrica es van convertir en guetos d'una societat benestant.

LA REBEL·LIÓ DE LA PERIFÈRIA

Amb la connexió entre el "primer" i el "tercer" món, es desenvolupa un nou model de solidaritat internacionalista en dos fronts estratègics diferents. D'una banda, està el desenvolupament de la guerra de guerrilles anticolonial en una era en la qual la tecnologia de la guerra s'està accelerant ràpidament. D'altra banda, hi ha el debilitament intern del capitalisme en el seu propi nucli a través del desenvolupament de la consciència i la construcció d'una manera de viure diferent.

En aquest context es fa necessari que les avantguardes revolucionàries empenyin a tota la societat a imaginar un món diferent del que ofereix la modernitat capitalista. La prioritat es veu en la construcció de la voluntat d'alliberar-se de la servitud autoimposada i en prendre consciència de viure sota l'efecte de l'elixir del liberalisme de la falsa llibertat.

El Vietnam és sens dubte l'exemple més important d'aquest doble front. D'una banda, hi ha la resistència dels joves americans que s'enfronten al reclutament

massiu. D'altra banda, hi ha un moviment de guerrilla popular que es defensa contra el poder militar més gran del món. La lluita palestina per l'alliberament nacional es converteix en un far d'esperança i arriba a un punt d'inflexió el 1967 amb la creació del FPAP i l'inici de les operacions armades.

El vocabulari de la descolonització també es transfeix dins dels propis estats occidentals. Michel Rocard, líder del Partit Socialiste Unifié a França, parla el 1966 de la descolonització de les províncies, denunciant el desequilibri entre París i la resta del país².

Als Estats Units la lluita del moviment afroamericà esdevé crucial, particularment la del Partit de les Panteres Negres, que des de la seva fundació el 1966 assumeix ràpidament un caràcter transnacional. Els dàlits oprimits a l'Índia emulen la retòrica de les Panteres Negres. Els representants del Front d'Alliberament Nacional vietnamita també utilitzen l'organització com a model, anomenant-se a si mateixos les Panteres Grogues.

EL MOVIMENT JUVENIL

L'activisme que va existir a Palestina, Algèria, Vietnam i Amèrica Llatina s'estén de sobte per tot el món. Els joves, necessaris per al sistema per la seva força física en el camp militar i per la seva contribució intel·lectual en el camp del coneixement, es rebel·len i es converteixen en el subjecte revolucionari de l'època. L'any 1968 representa la culminació d'un període de protestes sense precedents que comença ideològicament als campus californians. Després s'estén a Itàlia, Alemanya i Mèxic abans de trobar la seva expressió més forta i simbòlica a França durant els mesos de maig i juny de 1968.

L'advertència de Che Guevara «Sigueu realistes, demaneu l'impossible» es fa ressò a tot arreu. És com si es construïssin milers de ponts a tot el món. La germanor d'una societat que resisteix a la modernitat vincula totes aquestes lluites d'una manera visceral.

1968 es fa possible gràcies a les lluites de descolonització, gràcies a l'entrada de joves de famílies de classe treballadora a les universitats, i gràcies a les aliances entre estudiants i treballadors. Per primera vegada en la història els joves afirmen obertament la seva prò-

SSIBILE

pia identitat dins d'una revolució, amb la consciència col·lectiva de ser la seva avantguarda.

UN CANVI DE PARADIGMA

Una transició passa d'un enfocament centrat en la classe a un centrat en l'autonomia política i en les característiques morals de la societat. La nova sensibilitat de 1968 està lligada a una visió més utòpica del socialisme en tots els aspectes de la vida. Significa prendre posició contra el poder i contra les autoritats que reprimeixen la imaginació i la llibertat.

De la revolució xinesa sorgeix el concepte de revolució cultural. En aquest sentit, 1968 representa un punt d'inflexió cognitiu, un canvi de paradigma per a tota una generació.

Per aquestes raons comença l'onada de canvi a les universitats, que havien obert les portes als joves de les classes socials menys privilegiades. Al llarg de 1968 veiem el naixement de comitès i assemblees generals dins de les facultats que estan oberts a qualsevol persona que vulgui participar.

L'any següent, el 1969, estudiants de tota Europa abandonen les universitats per trobar-se amb el moviment obrer, obrint el camí per al desenvolupament dels partits polítics i les organitzacions de la dècada de 1970.

Durant les ocupacions i mobilitzacions els estudiants experimenten formes de vida comunal entre iguals. Aquí comença a sorgir la llavor de la idea que allò personal és polític³. Això passa per l'intent de polititzar nous àmbits de la vida i noves contradiccions que sorgeixen dels profunds llaços creats durant les ocupacions, vagues i manifestacions.

Contra la corrupció moral del capitalisme, l'objectiu es converteix en el desenvolupament d'una nova manera de viure que sigui coherent amb els ideals d'un mateix i que ja pugui practicar-se en el propi camí.

El grup d'alliberació de la dona en protesta en solidaritat amb el Partit de les Paneteres Negres, New Haven, Novembre de 1969

EL MOVIMENT FEMINISTA

Quan la societat està en moviment els elements que embussen els engranatges es fan més fàcils de veure. Les dones que participen en el moviment social de 1968 s'adonen que el principal obstacle per a l'alliberament és l'opressió de gènere que experimenten elles mateixes. És la mentalitat patriarcal que existeix a tots els nivells de la societat. Entenen que la contradicció entre homes i dones és una fractura que travessa totes les altres divisions socials. La consciència renovada de ser subjectes capaços de donar forma a la història connecta l'alliberament personal amb l'alliberament col·lectiu. Les experiències personals de les dones es converteixen en polítiques.

La participació de les dones en els moviments socials es converteix en un fenomen innovador. Representa ruptura i reconciliació. És capaç d'interpretar la necessitat històrica i deixar una marca duradora, oferint importants contribucions en termes d'eines i pràctiques polítiques que ajuden a superar l'estancament de la militància d'esquerres després del declivi de les onades de protesta d'aquest any.

Els feminismes negres també contribueixen a l'evolució de la teoria feminista perquè sorgeixen de la consciència de les dones negres que el racisme, el sexisme i l'opressió de classe són inseparables.

En aquest sentit, els moviments de les dones surten victoriosos del llegat de 1968, a diferència de la major part de l'esquerra extraparlamentària. Promouen una

cultura política d'unitat en la diversitat i desenvolupen la capacitat d'unir diferents lluites i identitats sense simplificar la realitat. En fer-ho, aconsegueixen influir en la societat global i provocar un profund despertar de la consciència.

TOMBS DESTRUCTIUS

El sentiment de desesperació i impotència creat per un món dividit en dos blocs, juntament amb el risc de convertir-se només en una peça en la màquina capitalista, empeny a moltes persones cap a noves cerques.

La creació de subcultures i paradisos artificials separats de la resta de la societat es converteix en un dels girs més liberals del moviment juvenil. Quedar-se al marge del sistema i del seu estil de vida és sovint percebut com una cosa radical, però la conseqüència és sovint l'aïllament de la societat.

En part a causa de la distància de les tradicions polítiques del segle XIX i l'obertura a l'experimentació ideològica, el moviment juvenil de 1968 no sempre aconsegueix reconèixer el que és producte del capitalisme i el que no ho és. En estructures organitzatives so-

vint fluides i sense objectius estratègics, la possibilitat continua oberta a atacs i marginació duts a terme pel mateix sistema.

No és casualitat que grans quantitats de drogues arribin a les metròpolis occiden-

«Totes les resistències de la joventut revolucionària que s'han produït al llarg de la història són tractades com un llegat. En particular, el moviment juvenil de 1968 es defineix com un llegat fonamental per a la pròpia existència, com el pilar central més actualitzat, i com una revolució juvenil en la tradició de la qual es manté el moviment juvenil d'avui dia. La intenció és desenvolupar l'esperit, la resistència i la rebel·lió de la revolució juvenil de 1968 en la pròpia lluita. L'objectiu estratègic és impulsar una segona onada del moviment juvenil de 1968.»

The Principles of Democratic Youth Confederatism - Manifesto of the Youth

tals després de les onades de protesta. L'heroïna es propaga com una epidèmia i mata a milers de joves que d'una altra manera podrien haver tingut el potencial d'enderrocar aquest sistema.

LA NOSTRA HERÈNCIA

Tot i que hem crescut experimentant violència sistèmica, encara som capaços d'imaginar l'impossible, d'unir, de descobrir contradiccions, i d'exposar les connexions ocultes i els falsos mites del sistema capitalista que es presenta com a invencible, però sempre ha estat fràgil. Això és el que ens n'ensenya 1968. Si no prenem consciència del nostre passat, de joves que com nosaltres van trencar el cap contra les parets del món, van desgastar les seves veus cridant i es van llançar a una societat que els volia silenciosos i obedients, com podem superar els atacs contra els nostres cors i les nostres ments d'avui?

No estem sols, ni avui ni en la història. Hi ha milers de joves que es van sacrificar per a poder estar un pas més a prop de comprendre i realitzar els nostres objectius. Des del 1968, podem afirmar que no estem davant d'una pàgina en blanc, sinó que podem continuar escrivint per un camí que ja s'ha traçat.

1. L'historiador Fernand Braudel veu la història a través de tres dimensions: una "microhistòria", el nivell superficial de la què i l'ara; una història conjuntural, composta per cicles materials intermedis; i una història estructural, o *longue durée*, que és el flux continu que mou i dona forma al que existeix.

2. Per una major discussió de les demandes regionalistes de 1968, recomanem l'article "Le réveil des revendications régionalistes et nationalistes au tournant des années 1968 : analyse d'une « vague » nationale" de Tudi Kernalegenn (2013)

Manifestació per la Pau a Vietnam, Bruno Barbey, París, Maig del 1968

EN MEMÒRIA DE

TRVKO

UN ARTISTA I ACTIVISTA
PER LA DEMOCRÀCIA

La nit del 15 d'octubre de 2025, un policia infiltrat va disparar a Eduardo Mauricio Ruiz Saenz, també conegut com a Trvco. En les hores abans de la seva mort, Trvco va marxar amb milers de persones als carrers de Lima per a exigir la fi de la corrupció i les injustícies rampants. Era artista, pare, germà i fill i va ser assassinat quan tenia trenta-dos anys. Amb el seu assassinat, s'ha convertit en un dels més de 50 màrtirs de la democràcia al Perú.

QUÈ VA PASSAR ABANS: ELS AIXECAMENTS DE 2022/23

Quan en 2022 el president electe Pedro Castillo, el primer president peruà d'origen camperol, va ser derrocat, el poble, especialment a la regió del sud dels Andes, es va rebel·lar. Els talls de carretera, les vagues i les protestes en tot el país es van allargar durant mesos, seguits per l'onada de repressió més dura i mortal que ha viscut el país en el segle XXI.

Quan Pedro Castillo es va presentar a les eleccions presidencials en 2021, gran part de la població peruana d'origen camperol – que s'havia mantingut invisible al llarg de dos-cents anys de política pública republicana – es va veure representada per primer cop en un candidat. Persones de comunitats remotes van viatjar durant hores per arribar a les escoles electorals més properes, amb esperança que aquesta vegada el seu vot portés un canvi real. Així doncs, ni tan sols un any després, el Congrés va decidir desestimar el vot popular en favor de la seva pròpia agenda, la indignació de la gent, especialment de les comunitats esmentades, va ser enorme i es va manifestar en mesos de protestes espontànies i ben organitzades.

Les forces policials i militars van matar a quasi 50 persones només en els dos mesos de desembre de 2022 i de gener de 2023. Des de llavors, la caiguda de la democràcia i l'auge de l'autoritarisme en el Perú no han fet més que agreujar-se: tres presidents diferents en un any, l'augment de la violència al carrer i les bandes d'extorsió que atemoreixen als treballadors de Lima i del nord del país, les xarxes de narcotràfic en el sud, escàndols de corrupció a tot arreu i uns polítics del Congrés cada cop més desconnectats del poble. Mauricio, com molta gent, va portar la seva ira als carrers el 15 d'octubre, quan les federacions estudiantils, els sindicats de conductors d'autobusos i altres organitzacions socials van convocar una vaga nacional. Com molts altres, va ser assassinat per un règim neoliberal disposat a aniquilar a qualsevol per a preservar-se a si mateix.

QUAN LA REPRESSIÓ ESTATAL ESCALA, LA GENT SEMPRE S'ORGANITZARÀ

Aquest sistema té les seves arrels a la història del Perú.

En els anys 80 i 90, el país va viure una època de terror, violència i repressió que ha marcat a la seva població fins al dia d'avui. La població, especialment en les zones rurals, es va veure envoltada en la violència dels grups comunistes – alguns dels quals s'havien girat contra la població – i en la brutal repressió estatal que atacava qualsevol forma d'organització política o social. Les forces militars i policials van cometre massacres i perseguir a la gent en les universitats i en les aldees camperoles, especialment en el sud del Perú, on van tenir lloc la majoria de les massacres de 2022/2023. La conseqüència va ser la por generalitzada a la política en qualsevol de les seves formes. Amb la presidència d'Alberto Fujimori en 1990 i la implementació del neoliberalisme, aquesta por als moviments i organitzacions polítiques es va intensificar. Però, com ens ensenya la història, les forces democràtiques sempre trobaran la manera d'organitzar-se.

Trvco va formar part del moviment hip-hop que va sorgir a principis de la dècada dels 2000 en els barris de Lima. Després de l'experiència dels anys 80 i 90, molta gent havia perdut la fe en el moviment de l'esquerra tradicional liderat pels partits i grups comunistes. No obstant això, l'expansió del neoliberalisme i l'imperialisme estatunidenc va provocar una nova onada d'organització social, basada en la creació de comunitat.

En el Perú, especialment en Lima, també es va veure influenciat pel record del que va ocórrer sota el règim de Fujimori. Les joves dels barris populars de Lima, com Comas, San Juan de Lurigancho i San Martín de Porres, van formar col·lectius i centres socials centrats en la creació de música hip-hop i en oferir a les joves una alternativa a convertir-se en policies o recórrer a les drogues i el crim organitzat. També es van preparar per a les protestes, aprenent a defensar-se de la policia i a desactivar bombes de gas lacrimogen. Després de la seva mort, els mitjans de comunicació i la policia van intentar presentar-lo com a un criminal violent i drogoaddicte per distreure el públic de demanar justícia i responsabilitzar a l'Estat per l'assassinat del Mauricio. Però veiem a través d'aquest tipus de manipulació i mantindrem viu el seu record. Igual que de totes les màrtirs de la democràcia en el Perú, sabem que són filles d'aquesta terra, del seu poble.

EL POBLE LLUITARÀ I EL POBLE VENCERÀ.

Una historia de Rojava

per Klara

Aquestes breus línies, extretes del diari d'un jove internacionalista en Rojava, ens expliquen els primers moments de l'avenç de l'HTS i de l'Estat Islàmic cap a l'AADNES (Administració Autònoma i Democràtica del Nord i Est de Síria)..

En gener de 2026, després d'intensos atacs contra la població dels barris de Sheikh Masqsoud i Asrafiye a Alep, les milícies gihadistes del govern van dirigir els seus atacs contra tot Rojava. Malgrat l'acord entre les forces del govern de transició siriana i les SDF perquè les estructures militars de l'AADNES es traslladessin fora de les zones de majoria àrab de Deir Ez Zor, Tabqa i Raqqa, el 18 de gener de 2026, les milícies gihadistes van atacar a tota la població civil i a les estructures militars mentre evacuaven la zona.

Milers de civils van ser massacrades, milers van ser segrestades i milers continuen desaparegudes.

Aquella mateixa nit, el 18 de gener, centenars de joves es van unir a les caravanes que es dirigien a la zona de Heseke per a detenir l'avenç gihadista i defensar la seva terra i al seu poble.

18 de gener de 2026

Un altre company alemany i jo ens dirigim en cotxe a Heseke. És de nit i es respira tensió a l'ambient. L'enemic ha avançat fins als afores de la ciutat i ens hem posat en marxa per a reunir-nos amb les estructures mèdiques. Pocs cotxes circulen en la mateixa direcció que nosaltres. Ens trobem amb refugiats de Tabqa, Raqqa i famílies d'Afrin que fugen de les bandes que se'ns apropen. Analitzem la situació, intercanviem coneixements mèdics i intentem alleujar una mica la tensió. Sembla com si ens endinséssim en una tempesta que s'apropa, però l'emoció i la tensió s'alternen. Els atacs, les massacres, la preocupació per com estaran les nostres amigues en les zones atacades... tot això es va intercalant amb un repte profundament arrelat, una negativa a cedir ni un metre més d'aquesta revolució a aquestes bandes. En el meu cap hi ha una veu que no em deixa de dir: **"Prou. Costi el que costi, hem de fer tot el possible per aturar-los."**

Les nostres converses giren entorn de qüestions mèdiques i a la nostra defensa: què podem esperar?, a què hem de prestar especial atenció? Quan arribem a la clínica, hi ha una gran bullícia. Les

ferides que han sigut operades i es troben estables han sigut traslladades a altres ciutats, i les ambulàncies passen a tota velocitat sense parar. Les nostres amigues ens reben amb una càlida benvinguda i, al cap de poc, també donem un cop de mà per pujar les nostres companyes ferides a les ambulàncies. El lloc on ens trobem està a prop de la línia del front, per la qual cosa intentem mantenir el menor nombre possible de companyes. Moltes d'elles han patit emboscades durant la retirada de Şedadê i Deir ez Zor. Els cotxes no ens deixen arribar i ajudem amb el que podem.

Al cap d'unes hores, la situació es tranquil·litza i podem visitar a amigues de les unitats militars. A algunes les coneixem, a altres els veiem per primer cop. Seiem amb amigues de les YPJ, prenem te i ens emocionem davant les trobades que aquesta revolució fa possibles. Nosaltres, dos internacionalistes procedents d'Alemanya, seiem al voltant d'un escalfador amb amigues àrabs, assíries, armènies i kurdes de totes les regions de Rojava. Es fa cada cop més tard, s'alternen els minuts de conversació, ullades a les notícies i torns de guàrdia en el teulat. Tots esperem amb impaciència el que ens presentarà les pròximes hores. Al cap d'unes hores, la necessitat de dormir s'imposa. Tanco els ulls durant unes dues hores.

Dreta al terrat de la clínica, observo l'alba. Deixo que la meua mirada es perdi en l'horitzó, atenta a qualsevol moviment sospitós i sumida en els meus pensaments. Vaig venir a Rojava perquè considero que el seu autogovern, la seva ideologia de l'alliberament de la dona i la coexistència de tants pobles són un exemple per al món sencer. Per a mi, Rojava és un lloc on brilla l'esperança, com els primers rajos de sol després de la pluja travessant els núvols. Els atacs actuals són un atac a l'esperança.

Des de lluny, sento el rugit dels avions de combat que sobrevolen la zona. Són avions de la coalició que vigilen el trasllat de combatents de l'Estat Islàmic¹. Potser perquè els puguin empresonar a un altre lloc, potser perquè els Estats Units puguin tornar a formar un exèrcit mercenari d'islamistes... Qui ho sap del cert? Estrenyo els punys i miro amb ira els avions que sobrevolen la zona. El meu amic, al meu costat, riu i em dona una palmada en l'espatlla. «Dev ji wan berde», que

significa alguna cosa semblant com «No et preocupis per ells». Dic que sí amb el cap i ell continua: **“Ningú ens donarà la nostra llibertat, només podem confiar en nosaltres mateixes. En la nostra força, la de la societat i les nostres conviccions”** Somrient, mirem al nostre voltant. Passen vehicles blindats de les YPG i les YPJ, amb cançons revolucionàries a tot volum pels altaveus, i el vent ens porta els sorolls. En els teulats del voltant, moltes altres amigues estan de guàrdia, igual que nosaltres. Alerta, decidides, preparades.

Han passat ja algunes setmanes i la vida en la ciutat torna de mica en mica a la normalitat.

Ara que s'ha signat l'acord d'integració², tothom intenta comprendre què significarà això a la pràctica, com podem defensar el que hem aconseguit amb la revolució i garantir que la transformació de la societat continuï. Els atacs tenien com a objectiu enfrontar els pobles de Rojava i Síria entre si: la resistència aquí, a tot arreu del Kurdistan i en tot el món, ens han donat l'oportunitat d'aturar el vessament de sang de moment.

En les últimes setmanes he tingut l'oportunitat de conèixer a moltes persones diferents; juntes hem lluitat, plorat, rigut i somiat. Les amistats forjades en temps i circumstàncies com aquestes sempre tindran un significat especial. Durant aquestes setmanes, en les que hem compartit tant experiències difícils com alegres, també m'ha quedat clara una cosa. Tant és quins atacs i obstacles ens esperin encara, si vivim i lluitem amb esperança i determinació, podrem crear quelcom meravellós en qualsevol circumstància.

[1] A finals de gener de 2026 es va arribar a un acord entre els Estats Units i el Govern provisional de Síria per a traslladar milers de combatents de l'Estat Islàmic de les presons sirianes a les iraquianes, a través de l'anomenada “Coalició Global per a Derrotar a l'ISIS” [nota de l'editor].

[2] A finals de gener es va aconseguir un acord entre les Forces Democràtiques Sirianes i el Govern de Transició Sirià. L'acord preveu un alto el foc immediat i la integració gradual de les estructures militars, administratives i civils de l'administració autònoma en l'Estat [nota de l'editor].

CRIDA A ESCRIURE'NS

Benvolguts lectors,
Us convidem a compartir els vostres pensaments
amb nosaltres!

L'enfocament de la nostra revista és el periodis-
me de base, alhora oferint una forta perspectiva
ideològica. Per això, començant pel següent núme-
ro, començarem a publicar les cartes que ens en-
vieu.

Quins números, articles, imatges o his-
tòries de Lègerîn t'han inspirat? Quins
temes heu debatut extensament? Què hi
manca? Tens idees per a continguts, for-
mats o categories? Explica'ns també les
teves accions, experiències recents en
el teu treball polític o idees que vul-
guis compartir.

Si voleu escriure una car-
ta al comitè editorial
perquè sigui publicada a
la revista, envieu-la a
aquesta adreça de correu
electrònic:
[legerinkovar@protonmail.
com](mailto:legerinkovar@protonmail.com).

**AIXEQUEU LA
VEU!**

Què va passar a la Història?

4 D'ABRIL DE 2013 - ROJAVA

El 4 d'abril de 2013, les Unitats de Protecció de les Dones (YPJ) van ser fundades oficialment a Rojava, al nord de Síria, durant la primera fase de la revolució popular. El 4 d'abril va ser escollit perquè marca l'aniversari del líder Abdullah Öcalan, que va néixer el 4 d'abril de 1949. Emergint com a resultat d'anys d'organització política dins del moviment de les dones kurdes, les YPJ van formalitzar l'autodefensa autònoma de les dones. Va arribar en un moment en què conflictes armats, una desestabilització regional i una profunda transformació social es desenvolupaven simultàniament. Les dones joves es van unir de forma masiva, desafiant tant l'agressió externa com les normes patriarcals profundament arrelades dins de la seva pròpia societat, que les exclouïen de les estructures polítiques i defensives. Van organitzar-se independentment de les formacions dominades pels homes, afirmant que l'alliberament de les dones no es podia posposar fins després de la guerra o després de la mateixa revolució. L'autonomia de les dones es va definir com una condició fundacional de transformació social, i no una conseqüència d'aquesta.

30 D'ABRIL DE 1975 - VIETNAM

El 30 d'abril de 1975, les forces revolucionàries van entrar a Saigon, capital del Vietnam del Sud, marcant el col·lapse del règim avalat pels Estats Units i el final de dècades de guerra. La victòria va concloure una prolongada lluita anticolonial que havia començat contra la dominació francesa i va continuar a través de la intervenció militar a gran escala dels Estats Units. El resultat no va ser merament militar: Milions de persones es van mobilitzar, entre les quals camperols, treballadors, joves i dones, i havien treballat per reorganitzar pobles i ciutats en xarxes de resistència sostingudes. La caiguda de l'antiga capital del sud es va convertir en un punt de referència mundial per als moviments anticolonials i antiimperialistes, demostrant que fins i tot una intervenció fortament militaritzada podria ser anul·lada a través de la lluita popular organitzada.

4 DE MAIG DE 1919 - XINA

El 4 de maig de 1919, més de tres mil estudiants es van reunir a la Xina per protestar pel Tractat de Versalles, que va transferir les concessions alemanyes que hi havia al país al Japó en lloc de retornar-les a la sobirania xinesa. La decisió va revelar la subordinació contínua de la Xina a les potències imperialistes malgrat el final formal de la Primera Guerra Mundial. El que va començar com una manifestació estudiantil es va expandir en vagues de treballadors i boicots de comerciants de béns japonesos, enfrontant-se tant a la intervenció estrangera com a la fragmentació política interna que havia deixat el país vulnerable a la dominació. La joventut va emergir com una força política decisiva. El Moviment del 4 de maig va marcar un punt d'inflexió profund en el desenvolupament de la política revolucionària a la Xina. Va accelerar el creixement del moviment comunista revolucionari i alhora va atreure una àmplia constel·lació de forces radicals, incloent-hi anarquistes, intel·lectuals, obrers i dones que desafiaven tant la dominació imperial com les jerarquies socials atrinxerades. Les dones van participar activament en manifestacions, organitzacions polítiques i debats sobre l'emancipació social, vinculant l'alliberament nacional amb la lluita contra el patriarcat i les tradicions feudals.

16 DE JUNY DE 1976 - SUD-ÀFRICA

El 16 de juny de 1976, conegut com l'aixecament del Soweto, milers d'estudiants negres sud-africans es van aixecar contra la decisió del règim de l'apartheid de fer l'afrikaans una llengua obligatòria a les escoles. Aquesta política simbolitzava un sistema més ampli de dominació racial dissenyat per a regular l'educació, el treball i la vida política. Quan la policia va obrir foc contra joves desarmats, 176 es van convertir en màrtirs només aquell dia. L'aixecament es va estendre a través dels municipis, ja que els estudiants, els treballadors i les comunitats van organitzar la resistència davant les detencions massives i la violència estatal. L'aixecament de Soweto va marcar un punt d'inflexió decisiu en la lluita contra l'apartheid, exposant la inestabilitat d'un règim sostingut per la segregació racial, l'explotació econòmica i la força coercitiva.

QUI SOM?

Lêgerîn és una plataforma mediàtica global creada per i per a la joventut revolucionària internacionalista, unida en les diferències que ens uneixen. La seua postura ideològica s'alinea amb el paradigma de la Modernitat Democràtica, desenvolupat per Abdullah Öcalan, que té el seu origen en la revolució en curs al Kurdistan. Atés que el sexisme i la infravaloració de les dones són la base de tots els sistemes de dominació, la ideologia de l'Alliberament de la Dona és el fonament de tot el nostre treball.

El nostre nom, «Lêgerîn», és una paraula kurda que significa «buscar», i reflecteix el viatge de les revolucionàries que busquen un camí cap a la llibertat col·lectiva. També triem aquest nom per a honrar a Lêgerîn Ciya (Alina Sánchez) de l'Argentina, una inspiradora doctora internacionalista i lluitadora de les YPJ (Unitats de Protecció de les Dones), que va sacrificar valentament la seua vida en Hassake (Rojava) al març de 2018.

Actualment, companyes d'Indonèsia, Papua, Kenya, Uganda, Rojava, Europa i Abya Yala participen en el nostre treball.

QUIN ÉS EL NOSTRE OBJECTIU?

Com a Lêgerîn, el nostre objectiu és proporcionar eines, tant ideològiques com pràctiques, perquè la joventut de tot el món s'organitzen, desenvolupen les seues pròpies perspectives, autonomia i una vida lliure. Tot i que la joventut exercisca més que mai un paper d'avantguarda en tots els aixecaments i moviments de resistència d'arreu del món, creiem que la manca de perspectives clares i globals i d'una identitat comuna estan impeding que aquests moviments estiguen aconseguint majors victòries.

Per a això, tenim 3 objectius principals

- Promoure el paradigma de la Modernitat democràtica
- Fomentar una revolució cultural i intel·lectual entre els joves a escala global
- Participar en la construcció d'un nou Internacionalisme arrelat en el Comunalisme

QUINS SÓN ELS NOSTRES PROJECTES?

Publiquem la revista cada tres mesos en 7 idiomes, produïm diversos tipus de fullets, vídeos, pòdcasts, gestionem una pàgina web i diverses plataformes de mitjans digitals. També establim grups de recerca arreu del món, impulsem una Acadèmia internacional on oferim educació política accessible a tothom a través d'Internet i impartim regularment tallers i seminaris de forma presencial.

COM COL·LABORAR-HI?

Si tens interès en col·laborar amb el nostre treball de qualsevol de les formes, si us plau no dubteu a l'hora de contactar amb nosaltres!

Envia'ns un correu a:
legerinkovar@protonmail.com

A young woman with dark hair, wearing a red jacket, is shown in profile, shouting or singing with her mouth wide open. She is surrounded by a crowd of people, some of whom are also wearing red jackets. The background is slightly blurred, suggesting a large gathering or event. The overall atmosphere is one of energy and passion.

La història
no s'acaba
mentre la
joventut
continui
lluïtant.

Lêgerîn

Revista Juvenil Internacionalista